

Ruusu-Risti

Perustanut Pekka Ervast

Nro 2/2010

SISÄLLYSLUETTELO

<i>Jarmo Anttila</i>	3	Pääkirjoitus: Usko, toivo, rakkaus
<i>Pekka Ervast</i>	6	Teosofiaa käytännössä
<i>Jarmo Anttila</i>	8	Ruusu-Ristin ohjelma
<i>Aija Tuukkala</i>	10	Kalevala nyt
<i>Jukka Sarno</i>	14	Karma ja kokemisen pakko
	24	Kutsu Ruusu-Ristin kesäkurseille
<i>Antti Savinainen</i>	26	Näkökulmia jälleensyntymiseen ja karman lakiin
<i>Sauli Siekkinen</i>	32	Hunnun takaa: pentagrammi
	34	Saksittua
	36	90 vuoden takaa
<i>V. A. Koskenniemi</i>	38	Epigrammeja, Sydän

Vuosijuhlan juhlapuhe

Siilinjärvi 2.4.2010

Jarmo Anttila

Johanneksen evankeliumin 1:1–5 (vuoden 1992 käännös):

1. Alussa oli sana ja sana oli Jumalan luona ja sana oli Jumala.

2. Jo alussa sana oli Jumalan luona.

3. Kaikki syntyi sanan voimalla. Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä.

4. Hänessä oli elämä ja elämä oli ihmisten valo.

5. Valo loistaa pimeydessä, pimeys ei ole saanut sitä valtaansa.

(Vanha käännös 1938: *Valkeus loistaa pimeydessä ja pimeys ei sitä käsittänyt.*)

Näissä yleisissä ja sisältörikkaissa jakeissa on syvä henkinen todellisuus kätkeytyneenä, kuten valkeus jota pimeys ei käsitä. Uuden käännöksen tekijät eivät ehkä ole käsittäneet koko asiaa, ja ovat kirkollisen dogmatiikan sokaisemia. Ruusuristolaisilla silmälaseilla katsoessani pidän vanhaa käännöstä parempana. Sillä mikä on se sana ja valkeus? Se on Isä-Äiti, Jumalan Poika, täydellisyyskuva, jonka kautta kaikki on luotu ja joka mahdollisuutena on myös meissä. Kun meidät luotiin Jumalan kuvaksi, on meissä

Toimituskunta:

Jarmo Anttila
päätoimittaja
Merja Nurmisto
toimitussihteeri
Merja Lännerholm
Sauli Siekkinen
Juha Ukkola

Tilajapalvelu:

Ma ja ke klo 18.00 - 19.00
Puh. 050-527 0810
Lehden e-mail:
merja.nurmisto@welho.com
www.ruusuristi.net

Julkaisija:

Ruusu-Risti r.y.
Merimiehenkatu 31
00150 Helsinki
Puh. 09-656 052
ISSN 1455-1632

Kansi: Sauli Siekkinen
Taitto: Merja Nurmisto

tuotava valkeus, mutta emme sitä vielä käsitä. Se on Kosminen Kristus, alkukuva, Tai-vaallinen Ihminen, joka on ristiinnaulittu aineen maailmaan, ilmennykseen. Mystisenä Kristuksena, ”*Kristus in nobis*”, se on meissä, mutta vain mahdollisuutena. Vasta kun se syntyy sydämemme talliin, kasvaa ja kehittyä, voimme ymmärtää, mitä tarkoittaa ”*Kristus pro nobis*”, Kristus meidän puolestamme. H. P. Blavatsky toteaa *Teosofian avaimessa*, että oppi on Johanneksen evankeliumin 15. luvussa jakeissa 1 – 7: ”*Minä olen tosi viinipuu ja isäni on viinitarhuri. Hän leikkaa minusta pois jokaisen oksan, joka ei tuota hedelmää, mutta jokaisen hedelmää tuottavan oksan hän puhdistaa liioista versoista, jotta se tuottaisi hedelmää entistä enemmän. Te olette puhtaat, sillä se sana jonka olen puhunut teille, on puhdistanut teidät. Pysykää minussa niin minä pysyn teissä. Eihän oksa pysty tuottamaan hedelmää, ellei se pysy puussa, ja samoin ette tekään pysty, elleitte pysy minussa. Minä olen viinipuu ja te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, tuottaa paljon hedelmää. Ilman minua te ette saa aikaan mitään. Joka ei pysy minussa, on kuin irronnut oksa: se heitetään pois, ja se kuivuu. Kuivat oksat kerätään ja viskataan tuleen ja ne palavat poroksi. Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, voitte pyytää mitä ikinä haluatte, ja te saatte sen.*”

Merkille pantavaa on, että hedelmää tuottavan oksan Isä, viinitarhuri, puhdistaa liioista versoista. Onko nyt se aika?

Näin yleisesti Johanneksen evankeliumi kuvaa jumalan, Kristuksen ja ihmisen suhdetta. Se on myös kuvaus ihmisen periaatteiden, olemuspuolten välisistä suhteista. Isä, joka on viinitarhuri, on aatma, viinipuu on buddhi ja jokainen oksa on uusi ruumistus, inkarnaatio. Sellainen inkarnaatio, jossa buddhiset voimat eivät yhtään päässeet vaikuttamaan, on kuin kuiva oksa, joka viskataan tuleen.

Pekka Ervast sanoo kirjassaan ”*Ihmisen synty*”, että saimme buddhisen leiman aurinkomanvantarassa kherubeilta, toiseksi korkeimmalta enkelihierarkialta. Samalla saimme kyriotetes-hierarkialta eetteriruumiin siemenen. Kuten fyysisen ruumiin ja aatman välillä on tietty side, on se myös buddhin ja eetteriruumiin välillä.

Meidän ylemmän kolminaisuutemme muodostaa aatma-buddhi-manas. Aatma on kaikkiallinen prinssi, monadin heijastus, ja buddhi on sen käyttöväline, Korkeampi Itse, henkisielu, henki itse. Manas on korkeampi minä, joka jälleensyntyy. Ihminen voi kehittyä manaksen tietoisuudessa hyvin pitkälle, mutta vasta kun se ottaa vastaan buddhin valon, siitä tulee kirkastettu, manas taidshasa, Christos, voideltu. Vasta silloin tulemme tietoiseksi siitä, että olemme Jumalan Poikia, Jumalasta syntyneitä minuuksia. Silloin järki muuttuu kaiken läpäiseväksi rakkausjärjeksi.

Miten me sitten voimme tulla tietoisiksi tuosta buddhisesta rakkausjärjestä, todellisesta veljesrakkaudesta? Se onnistuu, jos seuraamme mestarimme opetuksia. Buddhalaiset sanovat ottavansa Buddhan sekä dharman eli hänen oppinsa ja sanghaan eli munkkien veljeskunnan oppaakseen. Meidän pitäisi täällä länsimailla sanoa, että otan Jeesus Kristuksen, hänen opetuksensa ja Pyhään yhteyden, ekleesian, oppaakseni ja turvakseni.

Kirjassaan *Kristus meissä* Pekka Ervast kuvaa, kuinka tuo vie meidät omassa elämässämme evankeliumeissa kuvattuihin ta-

pahtumiin. Kaikki se alkaa elää ja tapahtua meille persoonallisina minuuksina. Meistä tulee Joosef ja Maria, Kristus syntyy, paimenet ja tietäjät saapuvat, Kristus joutuu maanpakoon Egyptiin, tapahtuu kaste, kirkastuminen, Hoosianna ja alkaa Via Dolorosa, ja lopuksi on ristinpuu, Golgata ja ylösnousemus. Pitkä on ihmisen tie kristillisten mysteerioiden parissa. Se on suurta ja ihmeellistä, mutta vain se voi tietää, joka on ne kokenut.

Jälleen kerran sain todeta Kristus meissä -kirjaa lukiessani, että oli niin kuin en olisi koskaan ennen lukenut sitä. Persoonallisen järjen on lähes mahdoton muistaa hengen ylänköjen kirkkautta ja todellisuutta edes pelkkinä ajatuskuvina. Vanha totuus on, että järjestö, joka ilmoittaa veljeyden yhdeksi päätavoitteeksi, on erityisesti koetuksella juuri siitä. 90 vuoteen mahtuu monta mehevää riitaa, kun veli on ollut veljeä vastassa. Sääntöuudistuksen tiimoiltahan jotkut veljet hakivat 90-luvulla järjestön lakkauttamista sisäministeriöstä. Se ei onnistunut silloin, mutta nyt tämä Helsingissä tapahtunut vesivahinko on kyllä merkittävä haitta. Se on asettanut meidän koetukselle. Tällainen seura saa tietysti kokea myös ulkopuolista vastusta. Meidän pienuutemme suojelee meitä lehdistön hyökkäyksistä, mutta onnistuuhan kiusa näinkin. Voimme miettiä, oliko tämä vesikoe vai vesikaste. Tempelin rakennustyöt on taas käynnistetty, ja näillä näkymin saamme syksyllä aloittaa työmme puhtaalla, uudella lattialla.

Teosofiaa käytännössä

Tietäjä 1/1920

Pekka Ervast

Ajatellessani menneiden vuosien suuria maailmantapahtumia ja teosofein suhtautumista niihin, muistuu mieleeni, mikä ihanteellinen kuva minulla nuoruudessani oli teosofisten totuudenetsijäin elämäntehdävistä, ja samalla kysyn itseltäni, olemmeko ottaneet osaa viime vuosien järkyttäviin selkkauksiin semmoisella tavalla kuin teosofeina olisimme voineet tehdä?

Tähän kysymykseen täytyy minun surulla vastata kieltävästi.

Meillä oli teosofeina kaksi etuoikeutta muihin ihmisiin nähden: me saatoimme ennakkoluulottomasti etsiä totuutta ja meillä oli apunamme Teosofisen Seuran ohjelma.

Jos ennakkoluulottomasti etsimme totuutta, silloin jouduimme Mestarien jalkojen juureen. Kristittyinä saatoimme uudella tavalla lähestyä Jeesus Kristusta ja ymmärtää hänen elämänohjeitaan, buddhalaisina samaten Buddhaa. Jeesus opetti: älä vastusta pahaa, vaan palkitse paha hyvällä. Hän opetti: älä vihaa vieraita kansallisuuksia, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Jos tahdot olla minun opetuslapseni, älä tartu miekkaan. Buddha niinikään kielsi tappamisen, kielsi miekkaan tarttumisen, kielsi sodan. Ken Buddhan jäljissä tahtoi kulkea, hänen piti olla rauhan ihminen.

Teosofein, totuudenetsijäin, jotka tämän olivat ymmärtäneet, joiden luonnostaan tuli olla suurten Mestarein opetuslapsia, heidän olisi pitänyt kieltäytyä sodasta, miekkaan tarttumisesta, tappamisesta. Sen sijaan he maailmansodan aikana menettelivät niinkuin maailman lapset, joille totuus ei vielä ollut kirkastunut, jotka vaelsivat pimeydessä ja sokeudessa. Joka maassa teosofit aset-

tuivat taistelevien riveihin, marssivat kivääriolalla ”vihollista” vastaan ja kuolivat ”kunnan kentällä”.

Ja kuitenkin heillä oli apunaan Teosofisen Seuran ohjelma! Jolleivat ymmärtäneet tai tahtoneet olla Mestarin opetuslapsia, olisivat edes voineet pitää kiinni siitä T. S.:n ohjelman veljespykälästä, jonka he itse Seuraan astuessaan olivat allekirjoittaneet. Sanottiinhan tuossa pykälässä suoraan, että teosofein tehtävä oli ”muodostaa yleisen veljeyden ydin, katsomatta rotuun, väriin, kansallisuuteen j. n. e.”

Maailmansodassa elämä koetteli meitä: ”uskotteko todella veljeyteen - kansojen ja rotujenkin veljeyteen?” Olimmehan väittäneet uskovamme. ”Näyttäkää siis nyt, että uskotte”, kehoitti elämä, ”todistakaa vakauksenne teoissa. Sanokaa, että vieraatkin kansallisuudet ovat teidän veljiänne. Älkää tarttuko aseihin veljiänne vastaan. Vai murhalla ja vainollako te tahtoisitte rakkauttanne osoittaa?”

Eihän tämä ollut mikään poliittinen ohjelma, joka umpimähkään kelpasi kansoille ja yksilöille! Kansojen ja yksilöiden täytyi saada taistella ja tappaa, vihata ja vainota. Tämä oli vain ohjesääntö muutamille ihmisille, niille, joiden sydän oli auennut rakkauden valolle ja lämmölle, niille, jotka totuutta etsiessään olivat päässeet Mestarein jalkojen juureen. Tämä oli teosofeja varten.

Ja me, me Pietarin tavalla kielsimme Mestarin ja totuuden. Me lankesimme syntiin. Kaidan tien asemasta valitsimme lavean. Kuolimme mieluummin sankareina maailman opin kuin marttyyreina totuuden puolesta.

Mutta maapallo janosi vanhurskasten verta. Se kaipasi rakkauden marttyyreja, joiden veri olisi puhdistanut ilmapiirin vihan saastasta. Se tarvitsi ihmisiä, jotka rauhan puolesta olisivat kadottaneet henkensä, jotta heidän henkensä olisi löytynyt siinä näkymättömässä hengen voimassa, joka yksin

voi aikaansaada veljellisen rauhan kansojen ja yksilöiden välillä.

Venäjällä on vuotanut viattomain veri - ja Suomessa - ja kai muullakin, mutta onko se ollut kyllin itseuhrautuvaa? Onko se ollut totuudesta tietoista? Riittääkö se ihmisten ja kansojen pelastukseksi? . . .

Syntiin me todella vajosimme, itsekkyyteen ja pimeyteen, kun emme kuunnelleet Kristuksen ja Buddhan ääntä.

*

Yllä lausuttu mielipide on aina ollut omaani. Olen tässä kysymyksessä aina ollut tolstoilainen. Kantani on selvästi esitetty sekä ”Jeesuksen salakoulussa” että ”Suomen Kansallishaltiassa” kuin myös aikaisemmissa julkaisuissani. Tarkat mietelmät teosofien ja Teosofisen Seuran tehtävästä esitin vuosikokouksen yhteydessä kesäkurseilla vuonna 1918. Olinhan myös kuvitellut, että Suomen kansa olisi osannut kuunnella omaa sisäisintä ääntään ja kulkea Kristuksen jäljissä; olin uskonut, ettei Suomen kansan enää olisi tarvinnut tarttua aseihin. Se unelmani osoittautui turhaksi punaisena talvena 1918. Suomen kansa ei kestänyt vierasta houkutusta, se ei jaksanut seistä järkkymättömänä maailman myllerryksessä. Senkin piti nostaa kätensä ja tehdä tekonsa. Se oli niin historian kulku, ja kaukana olkoon minusta, että minä kansaani tuomitsisin. Olisihan se vapaudestaan ja itsenäisyydestään voinut maksaa toisenlaisen hinnan, nyt se maksoi sen veressään. Itsenäisyyden päivä olisi sille joka tapauksessa koittanut, sillä niin oli jumalien neuvospöydässä päätetty. Mutta kun ei Suomen kansa osannut maksaa sen hintaa hengessä, oli hyvä, että se maksettiin veressä. Ilmaiseksi ei koskaan mikään tule.

*

Ajattelen taas teosofeja. Entistä voimakkaammin alkavat kaikki tuntea, että nyt on jotakin tehtävä ihmiskunnan hyväksi. Omatunto kolkuttaa. Sen ääntä ei ole vilpittömästi kuunneltu, ja nyt on menneet erehdykset korjattava.

Muistakaamme silloin, että korkein ja paras työ, minkä voimme tehdä ihmiskunnan hyväksi, on Mestarien sanoman levittäminen, teosofian tutuksi tekeminen. Se tapahtuu kahdella toisistaan riippuvalla ja käsi kädessä kulkevalla tavalla: kasvattamalla itseämme teosofisessa elämässä ja tiedossa ja opettamalla toisia. Toista emme saa unohtaa toisen kustannuksella, sillä silloin molemmat alkavat ontua.

Kuinka vähän olemme vielä esim. levittäneet teosofista kirjallisuutta! Parin kymmenen vuoden aikana on suomeksi ilmestynyt satakunta kirjaa keskimäärin puolentoista tuhannen kappaleen painoksissa. Siis korkeintaan noin sataviisikymmentä tuhatta teosofista teosta on siroteltuna Suomen ja Amerikan suomalaisten keskuuteen. Ja suomalaisia on kuitenkin kolme miljoonaa ja kahdenkymmenen vuoden aikana monet lapset ovat syntyneet ja kasvaneet lukuhaluiseksi. Eikö itse asiassa työkenttä vielä ole ääretön? Kuinka paljon vielä saatamme ponnistaa! Kuinka paljon vielä puhua teosofian puolesta sekä yksityisesti että julkisesti! Kuinka monia satoja tuhansia kirjoja vielä myydä!

Älkäämme siis väsykö, vaan kasvakoon rakkautemme rajattomiin!

Sitä toivonkin kaikille teosofian harrastajille uuden vuoden onnentoivotuksena: työntoa ja iloista mieltä, rohkeutta ja rakkautta!

*

Ruusu-Ristin ohjelma

Jarmo Anttila

1. Ruusu-Risti on totuudenetsijain seura, jonka jäsenet tunnustaan kaikkien ihmisten veljeyden katsomatta rotuun, väriin, kansallisuuteen, uskotunnustukseen, yhteiskunnalliseen asemaan, sukupuoleen tai muihin ulkoiisiin rajoituksiin osoittavat toisilleen mitä suurinta suvaitsevaisuutta ja ymmärrystä sekä pitävät totuutta korkeampana kaikkia uskontoja.

2. Ruusu-Risti on vapaan ajattelun pyhäkkö, jonka jäsenet etsivät totuuden ydintä, salaista jumalviisautta, mikä piilee kaikkien aikain uskonnoissa, mytologioissa, filosofiissa ja tieteellisissä järjestelmissä.

3. Ruusu-Risti on renkaana ihmisten näkymättömässä veljeskunnassa ja sen jäsenet etsivät ikuisen elämään vievää tietä, joka kasvattaa ja kehittää ihmisessä veljeyden henkeä. Ohjelmansa nojalla se kuuluu H. P. Blavatskyn vuonna 1875 alkuun panemaan teosofiseen liikkeeseen.

Kaksi ensimmäistä ohjelmakohtaa ovat lähes samat kuin vuonna 1875 syntyneen Teosofisen Seuran. Ne olivat silloin todella radikaaleja ohjelmajulistuksia mutta viitoittivat kuitenkin tietä, joka todentui YK:n ihmisoikeuksien julistuksessa vuonna 1948. Maailmalta kesti 73 vuotta hyväksyä nuo perustotuudet. Uskontojen maailmankongressit ja kirkkojen välinen ekumenia ovat puolestaan yrittäneet todentaa toista ohjelmakohtaa.

Yhä vielä nuo korkeat ihanteet etsivät kuitenkin toteumistaan maailmassa. Rasismi ja uskonnollinen suvaitsemattomuus on

edelleen voimissaan kaikkialla maailmassa, eikä sukupuolten välinen tasa-arvokaan ole vielä toteutunut. Nuo ohjelmakohtat velvoittavat meitä olemaan esimerkkeinä suvaitsevuudesta, veljeydestä ja uskontojen, mytologioiden ja filosofioiden yms. tuntemuksesta. Voisi jopa sanoa, että kaikki tämä kuuluu nykyaikana jo yleissivistykseen.

Sitten on kolmas ohjelmakohta, jossa sanotaan meidän olevan renkaana ihmisten näkymättömässä veljeskunnassa ja että me etsimme ikuisen elämään vievää tietä, joka kasvattaa ja kehittää meissä veljeyden henkeä.

Mikä on ihmisten näkymätön veljeskunta? Voimme tietysti sanoa, että kaikki me olemme hengessä yhtä, Jumalasta syntyneitä hengen kipinöitä, monadeja. Sitten on olemassa Ihmisten – isolla I:llä – Veljeskunta. He ovat ihmiskunnan edelläkävijöitä, jotka ovat enemmän ponnistaneet, joista on tullut niin kuin me sanomme vihittyjä mestariolentoja. He ovat etsineet ja kulkeneet ikuisen elämään vievän tien ja tulleet jäseniksi Salaiseen ja Valkoiseen Veljeskuntaan. He muodostavat ihmisten näkymättömän veljeskunnan. Näkymätön ei tarkoita, että tuo veljeskunta olisi jossain taivaissa, henkimaailmassa, vaan että sen jäsenet ovat näkymättömiä, koska emme heitä tunne. Hyvin harvoin he esiintyvät maailmassa. Suurimmat heistä ovat tietysti uskontojen perustajia ja vapahtajaolentoja. Teosofisen liikkeen takana oli kaksi itämaista mestaria: Moorya ja Kuthumi. Hehän kävivät jonkin aikaa kirjeenvaihtoa joidenkin Teosofisen Seuran jäsenten kanssa, ja erällä oli onni

jopa tavata heitä. Länsimaiset mestarit suhtautuivat epäillen koko teosofiseen hankkeeseen eivätkä uskoneet, että se voisi menestyä täällä länsimaissa. Teosofinen Seura on kuitenkin yhä olemassa kuin suuri puu, jolla on monta oksaa eli monia teosofiselle pohjalle rakentuvia seuroja ja liikkeitä. Vahvin niistä lienee antroposofia. Myös Ruusu-Risti on oksa tuossa puussa, rengas tuossa veljeskunnan työssä, sillä perustaja-johtaja Pekka Ervast oli vihitty, joka tapasi mestareita ja teki työtä täällä Suomessa heidän käskystään. Voidakseen päästä mestareiden oppilaaksi ja tulla heidän Pyhään yhteyteen on kuitenkin kuljettava uskomattoman vaativa tie. Se on vaikeinta ja korkeinta, mikä ihmisen on kuitenkin enemmän tai myöhemmin tehtävä.

Ruusuristolainen tie tuohon Pyhään yhteyteen, ekleesiaan, todelliseen Kristuksen seurakuntaan on viitoitettu Jeesus Nasarettilaisen opetuksissa. Ei suinkaan hän sanonut turhaan, että olette kuulleet sanotuksi vanhoille, mutta uuden käskyn minä nyt annan teille. Hänen vuorisaarnansa viisi käskyä ovat meille annetut uudet käskyt Mooseksen kymmenen käskyn tilalle. Niissä ei ole mitään, mikä kumoaisi vanhat käskyt, vaan ne vievät meidät syvempään tietoisuuteen siitä, miten meidän tulisi elää, jos tahdomme päästä Kristuksen tuntemiseen ja taivasten valtakunnan jäseniksi. Vuorisaarnan elämänyymmärrys kokonaisuudessaan on meille kaita tie ja lopulta portti uuteen tietoisuuteen. Perustaja-johtaja Pekka Ervastin lukuisat kirjat opastavat meitä tällä kristillisen esoteriikan kaidalla polulla.

Ulkokultainen hurskaus ja moitteettomuus eivät vielä vie meitä todelliseen henkisytyteen. Päinvastoin ne voivat olla meille esteinä, tehdä meistä epäveljellisiä, tuomit-

sevia, ylpeitä ja kovasydämissä. Ervastin mukaan henkisen tien ensiaskelaita ovat myötätunto, anteeksianto ja lempeys. Kun osaamme iloita iloitsevien kanssa, surra ja lohduttaa surevien kanssa ja sydämemme on auki, alkaa järkemmekin kirkastua sydämen opille. Silmän ja pään oppi ei ole vielä mitään elämän vaa'assa. Millä mitalla me mittaamme lähimmäisiämme, sillä meitäkin mitataan.

Hiljaisuuden äänessä H. P. Blavatsky sanoo: ”*Etsi polkuja. Mutta oi Lanuu, ole puhdassydäminen ennen kuin lähdet matkaan, ennen kuin otat ensimmäistä askeltakaan opi erottamaan todellinen väärästä, vaihtuvainen ikiolevasta. Opi ennen kaikkea erottamaan pään oppineisuus sielun viisaudesta, silmän oppi sydämen opista.*”

Ruusuristi on totuudenetsijain seura, ei totuuden tietäjien. Kaikki me kuljemme henkisen itsekasvatuksen ja puhdistuksen tietä. Siksi on aina varoitettu niitä, jotka järjestöön liittyvät, ettei hän etsisi joukostamme mitään täydellistä ihmistä ja opettajaa. Silloin joutuu pettymään. Jos sen sijaan etsii ruusuristolaisuuden ydintä, sitä aatetta, joka on tämän kaiken näkyvät takana, ei tarvitse pettyä. Silloin voi löytää jokaisesta opettajan ja veljen.

Henkistä polkua voi jokainen kulkea vain itse. Kukaan ei meidän puolestamme voi sitä tehdä eikä Ruusu-Ristin jäsenyys ketään pelasta ja kehittää henkisesti, ellei ihminen itse tahdo.

Tämä järjestö on toiminut jo 90 vuotta ja antanut henkisen kodin ja koulun monelle etsijälle. Sillä on suuri merkitys, sillä kuten jo H. P. Blavatsky aikoinaan totesi, on ryhmässä opiskelu kymmenen kertaa antoisampaa kuin yksin aateskelu.

Kalevala. Nyt.

Aija Tuukkala

Hiljenny hetkeksi Kalevalaan. Mikä taide-teos sinulle tulee ensimmäisenä mieleen? Onko se maalattu, soitettu, tanssittu, veistetty, laulettu, näytelty, kudottu, rakennettu, vedostettu – vai onko se kirjoitettu? Kuuletko? Näetkö? Tiedätkö? Taide kutsuu sinut Pohjolan häihin. Nyt.

Taiteilijoiden Kalevala

Kalevala on kirjoitettuna inspiroinut meitä jo 175 vuotta. Viime vuonna vietettiin Uuden Kalevalan 160-vuotisjuhlaa. Sen kunniaksi Kalevalaseura toteutti monumentaalisen hankkeen Taiteilijoiden Kalevala 2009. Se oli taideteosten kokonaisuus, jossa kymmentä suomalaista nykytaiteilijaa sekä kymmentä oman aikamme säveltäjää pyydettiin esittämään oma taiteellinen tulkintansa valitsemastaan Kalevalan runosikermästä. Mukaan kutsuttiin eri-ikäisiä ja näkemyksiään eri tavoin ilmaisevia kuvataiteilijoita ja säveltäjiä.

Kahden vuoden projekti huipentui Ateenumin taidemuseon ja Turun taidemuseon näyttelyihin sekä Säveltäjien Kalevala-konsertiin Helsingissä 25.2.2010, jossa kamariorkesteri Avantia ja solisteja johti viulistikapellimestari Jaakko Kuusisto. Näyttelyissä esillä olleiden maalausten ja veistosten ääressä oli mahdollisuus kuunnella kuulokkeilla saman runosikermän inspiroimia sävellyksiä. Meille annettiin vuosi aikaa käydä näissä Pohjolan Häissä.

Kuvataiteilijoista näyttelyssä mukana olivat Martti Aiha, Juhana Blomstedt, Ulla Jokisalo, Kuutti Lavonen, Stiina Saaristo, Risto Suomi, Nanna Susi, Marjatta Tapiola, Katja Tukiainen ja Santeri Tuori. Säveltäjästä oli kutsuttu Kimmo Hakola, Pekka Jalka-

nen, Olli Kortekangas, Einojuhani Rautavaara, Herman Rechberger, Aulis Sallinen, Jukka Tiensuu, Riikka Talvitie, Jovanka Trbojevic ja Lotta Wennäkoski.

Mielen Kalevala

Tänä vuonna vietetään Vanhan Kalevalan 175-vuotisjuhlaa. Vuoden teema on Mieleni Kalevala, joka korostaa Kalevalan tulkinnallisuutta. Sen tavoitteena on rohkaista suomalaisia Kalevalan pariin ja esittämään siitä, sen runoista ja tapahtumista omia tulkintoja. Uudet tulkinnat kansalliseepoksestamme ovat toivottuja, sallittuja, mahdollisia ja rajattomia. Tulkintojen tekeminen edellyttää luonnollisesti Kalevalan tuntemusta ja tuntemus edellyttää Kalevalan lukemista.

”*Kalevalan kulttuurihistoriassa on kirjoittamaton luku*”, väittää Jöns Carlson Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran julkaisemassa kirjassa *Kalevalan kulttuurihistoria*. Hän viittaa virallisen kulttuurintutkimuksen välttelemiin ja marginaaliin työntämiin teosofis-antroposofis-ruusuristoläisiin Kalevala-tulkintoihin ja siihen vaikutukseen, joka niillä on ollut taiteilijoihin.

Virallinen Kalevala-tutkimus on historian kuluessa kiistellyt siitä, ovatko Kalevalan sankarit historiallisia, mytologisia, suomalaisia vai ovatko he germaanis-kristillistä lainaa. Päänväentöä on aiheuttanut myös kysymys, mikä olisi oikea tapa kartoittaa kalevalaista maantietoa. Omiin intuitiivisiin tiedostamisen kykyihinsä viitaten ovat esimerkiksi Pekka Ervast ja Rudolf Steiner kaikessa rauhassa tienneet Kalevalan sisäisen laadun ja voiman ehtymättömien inspiraatioiden ja henkisen tiedon lähteenä.

Hengen ja taiteen renessanssi

Kalevalan henkinen näkökulma on kautta aikain vedonnut taiteilijoihin. Monet Suomen taiteen kultakauden edustajat saivat vaikutteita Kalevalan esoteriasta jo 1890-luvulta lähtien. Idea turmeltumattomasta ja alkuperäisestä Suomesta sekä ihmiskunnan henkisen kulttuurin renessansista vetosi 1900-luvun alun kuvataiteilijoista ainakin Pekka Halosen, Väinö Blomstedtiin ja Akseli Gallen-Kallelaan. Säveltäjistämme Erkki Melartin, Oskar Merikanto, Leevi Madetoja ja Jean Sibelius sekä sanataiteilijoista Eino Leino ja L. Onerva olivat taiteellaan ilmentämässä tätä pohjoista henkistä virtausta. Kaikkia heitä yhdisti ilmiö, jota myöhemmin 1930-luvulla alettiin kutsua karelianismiksi.

Kareliaanit käänisivät katseensa kohti niitä Karjalan seutuja, joilla Lönnrot oli kirjoittanut muistiin vanhoja laulurunoja. Kareliaanien teokset uudistivat suomalaisuuden kuvallista symbolikieltä ja tuottivat uudenlaista Kalevala-taidetta. Sitten esimerkiksi kuvataiteilijat Matti Visanti, Eemu Myntti, Tyko Sallinen, Uuno Alanko ja Juho Rissanen ammensivat inspiraatioita Kalevalan henkisistä virtauksista.

Hiljainen haltioituminen

Juhlanäyttely oli visuaalinen ryöppy, ja konsertti oli monumentaalinen nelituntinen. Ne saivat minut pohtimaan tietäjiä ja mestarilaulajia. Ovatko sittenkin taiteen, kuvan, runon ja musiikin voimat luonnonvoimia suurempia? Niissä ovat myös haltijat läsnä. Nykytaide on kokemus, jossa katsojana ja kuulijana synnyttää Kalevalan uudelleen ja saa Kalevalan eläväksi. Meissä jokaisessa on mahdollisuus löytää yhteys Kalevalan mysteereiden ja nykypäivän välillä. Olemme itse elävä yhteys.

Näyttelyn laajuuden ja laadun paljasti se, että osallistujiksi oli mielestäni kutsuttu myös ”rammat ja rekirujot” – aivan kuten Pohjolan häihin konsanaan. Vain yksi oli jätetty kutsumatta: ruusuristiläinen *Kalevalan avaimen* graafikko Ola Forsell. Hänen teoksensa olisivat mielestäni ansainneet näyttelytilaa enemmänkin kuin vain lasivitriinissä Pekka Ervastin kirjan Kalevalan avain kansikuvassa.

”Väinämöinen nauulasi itsensä kansamme kohtaloon. Kanteleensoitto synnyttää kyyneleitä, ne voimistavat ja kirkastavat ihmisessä olevaa hyvää tahtoa.” kirjoittaa Heikki W. Virolainen puuveistoksensa *Ristiinnaulittu Väinämöinen* (1969) selässä. Juuri tämä Heikin veistos oli asetettu vartioimaan Ateenumin taidemuseon pääsalia. Niin ikään Heikin luja veistos *Marjatta* oli asetettu näyttelyssä rinnakkain Emil Halosen lempeän Marjatan kanssa.

Taiteen pyhä rituaali

Kalevalan juhlanäyttely kulki pitkän matkan, lähes 200 vuotta. Se on pidempi kuin kirjoitetun vanhan ja uuden Kalevalan ikä. Suomen taiteen historiassa ensimmäinen tunnettu Kalevala-aiheinen taideteos valmistui jo vuonna 1814. Teos oli tietenkin Väinämöisen kuva. Tekijällä ei tietävästi ollut minkäänlaista mallia Väinämöisestä, sillä Kalevala-eeposta ei ollut vielä olemassa. Taiteilija oli Ruotsissa asuva suomalaissyntyinen Erik Cainberg. Hän teki tilaustyönä kipsireliefin Turun akatemian juhlasaliin. Toki suomalainen sivistyneistö jo 1500-luvulta alkaen kirjoitti muistiin laulettuja runoja. He, jotka lauloivat, eivät piirtäneet, maalanneet tai veistäneet, vaan he kuvasivat tarinoiden tämän- ja tuonpuoleiset tapahtumat laulaen kuvailevin sanoin. Kertojan roolissa oli Kalevala itse.

Näyttelyn uusimmista maalauksista oli-

vat tuskin vielä maalit kuivuneet. Ja kuitenkin ikään katsomatta taideteos on mysteeri, joka heijastaa ja etäännyttää alkukuvien äärelle. Taide saa meidät ulottumaan Kalevalaan saakka. Tavoittaakseni uusimman lähdin liikkeelle vanhimmasta mahdollisesta. Tämä matka sai minut pohtimaan miten tätä elämääni voisin elää, vielä enemmän. Taide, kuten elämä, on eettistä. Taide ilmentää kauneutta ja tämä kauneus on rakkautta. Se on taiteen mysteeri. Kysymys on rakkaudesta taiteessa ja taiteeseen. Se on luovan intuition paahde, voima joka lisääntyy itsessään. Taiteen tekeminen on rituaalia, se on pyhän maailman toistamista.

Nykytyttö

Taide on maailman luomista – sen maailman jossa ja joka on vapaa. Erityisesti tähän vapauteen juhlanäyttelyssä kutsui kujeillen Katja Tukiaisen triptyykin eli kolmiosainen maalaus *Kevätjuhla*. Maalauksen teemana oli Lemminkäinen, ja sen lähtötekstinä olivat Lemminkäisen kosioretket, hiiden hirven hiihtäminen sekä kuolema ja ylösnousu Tuonelan joella.

Olin erityisen onnellinen katsoessani Kevätjuhla-maalauksista ja kuunnellessani Lotta Wennäkosken siihen säveltämää *Suka*-teosta. Nauroin ääneen, sillä kukapa muu olisi saanut neidot liikkeelle kuin Lemminkäinen. Makasin näyttelysalissa selälläni. Lemminkäinen minussa oli onnellinen. Ei hän yhtään kaivannut äitinsä helmoihin Gallen-Kallelän maalaukseen eikä kuullut Tuonelan joutsenen sibelialaanista mahtia. Yllätin itseni olemalla vapaa vanhoista samaistumisista, visuaalisista laahuksista ja musiikillisista hymneistä. Mutta Lemminkäinen ei yllättynyt, hän oli jo ollut Tuonelan joella.

Kevätjuhla-triptyykin ”suuri oranssi” oli kuin Tuonelan joen jälkikuva. Maalauksessa Kalevalan vanha muoto oli taidokkaasti etäännytetty ja kerronnan sekä runonlau-

lun elementit olivat läsnä. Kevätjuhla oli maalattu näyttämön muotoiseksi; se jatkui kankaalta seinäpintaan ja siihen projisoitui multimediaalinen kuu. Tämä maalaus heräsi minussa henkiin tai ainakin haltijoihin. Se on paikka ja tila johon palaan. Vieläkin. Se on kirkas, valoisa ja onnellinen kevättuonela.

Säveltäjien Kalevala

Juhlavuoden säveltäjistä kukaan ei säveltänyt laulua eikä runonlaulanta. Muusikot käyttivät kuitenkin ääntään, sillä joissakin teoksissa he ääntelivät musiikin sekaan, puhuivat ja huudahtelivat puhaltimiinsa. Jouset murisivat matalalla, vasket julistivat täydellä rekisterillä, huilut soivat korkealla, lyömäsoittimena toimi myös pitkä puulankku, ja kantele tiesi tarkasti mahtinsa sekä haltijalaatunsa.

Lotta Wennäkosken *Suka*-sävellykseen nousi sisältä kaksi kuvaa ylitse muiden: Lemminkäisen verta vuotava harja, josta teos on saanut nimensä sekä Tuonelan virta. ”*Tekstissä virta vilisee ja koski kohisee, mutta minun mielessäni joki on liikkumaton ja tyyntä. Sävellyksessä virran liike on pinnanalaista ja musiikissa kuuluvat Lemminkäisen äidin haravanvedot.*”, kertoo Lotta Wennäkoski.

Juhana Blomstedtin maalaus *Synnyttävät* liittyi Jukka Tiensuun mykistäviin säveliin *Ikisyys*. Ne paljastivat maailmansynnyksen ja soinnut sykkivät suoraan maailmanmuistiin. Kuutti Lavosen triptyykin *Boreus kottaa Zefyrin* asetui luontevaan dialogiin Olli Korttekankaan myyttisen voiman kanssa sävellyksessä *Triptyykin seitsemälle*. Kimmo Hakolan *Kal*, yhdeksän heijastumaa Kalevalasta, sai minut pohtimaan kahta kalevalaista ryöstöä: Pohjan neidon nuoremman sisaren ja Sammon. Kun kuuntelin Herman Rechbergerin sävelteosta, ymmärsin, että

mytologiassa musiikki on jumalallinen lahja. Ja sitten yhtäkkiä *Mies – miekka vyöl-
lä*. Lemminkäinen palasi Pohjolan häihin pasuunat soiden mukanaan säveltäjäneito Riikka Talvitie.

Kalevala minussa

Kuvat ja sävelet liittyivät tietoisesti yhteen. Ne asettuivat kuin saman inspiraation lähteelle tietynlaiseen ykseyden kohtaan. Löysin näyttelystä monenkokoiselle kanteleelle monenlaisessa kokoonpanoissa sävellettyjä

nykymusiikkiteoksia. Olen kiitollinen Kalevalalle, Väinämöiselle ja nykykanteleelle. Ja Lemminkäiselle. Katselen ja kuuntelen vapaana nyt. Uudelleen ja uudelleen Kalevala on esillä elämässäni, enkä aina tiedä mitä se minusta tahtoo. Ei tarvitsekaan, sillä se tietää itse. Kalevala on minua viisaampi.

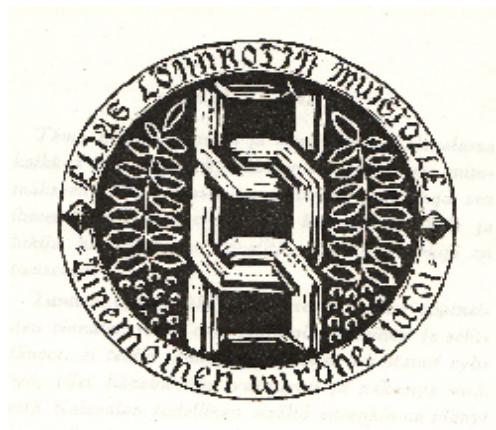
Lähteet:

Ateneum: Kalevalan juhluvuoden näyttely, 27.2-9.8.2009.

Riitta Ojanperä: Kalevala kuvissa, 160 vuotta Kalevalan innoittamaa suomalaista taidetta. Ateneumin taidemuseo 2009.

Mikko Jairi: Kalevala 2009 Sanan mahti. Sanan ja liikkeen kolmiosainen tanssiteatteriteos. Esitys ja käsiohjelma 16.5.2009.

Säveltäjien Kalevala, Kalevalan 175-vuotisjuhlavuoden konsertti. Helsingin Yliopiston juhlasali. 26.2.2010.

Karma ja kokemuksen pakko

Jukka Sarno:

Tämän esitys pohjautuu teosofislähtöiseen maailmankatsomukseen ja siihen liittyvään *karma*-käsitteeseen, joka on tuttu buddhalaisuudesta ja hindulaisuudesta. Karma on sanskritinkielinen sana, suomennettuna suunnilleen ”teko” tai ”toiminta”, niin kuin moni varmaan tietääkin.

En aio selvittää niinkään karmaa buddhalaisuuden tai hindulaisuuden näkökulmasta, koska en ole siihen riittävän pätevä henkilö. Esitykseni perusajatus on, että emme ole täällä ensimmäistä emmekä viimeistä kertaa opettelemassa tietoisuutemme kehittämistä (ottamatta kantaa tässä sen enempiä jälleensyntymisfilosofiaan) tai elämän lainalaisuuksia, kuinka sen nyt haluaa ilmaista.

Selvittelen karman käsitettä lähinnä omien kokemusteni kautta ja niitä yhteen vetäen – kuinka olen elämän kohtaloniskut ymmärtänyt ja miksi olen erilaisiin ”karmallisiin” tilanteisiin elämässäni ajautunut tai pakonomaisesti joutunut.

Karma on ”syy ja seurauksen laki”, tai voidaan myös sanoa syy-seuraus-suhteiden verkosto. Tuon syy-seuraus-verkoston kautta on karman lainalaisuuksia kaiketi nykyihmisen helpoin lähestyä. Kun omaa elämänsä tarkastelee, toimittuaan elämän eri foorumeilla alkaa huomata iän karttuessa, kuinka asiat seuraavat toinen toistaan aina sen mukaan, miten itse kulloinkin valitsemme. Tuosta kulloisestakin hetken valinnasta lähtee liikkeelle syy-seuraus-ketju, joka ulottuu pitkälle näköalamme ulottumattomiin ja jossa aina edellinen valintamme tukee seuraavaa valintaa tai osaltaan vaikuttaa päätökseemme seuraavan valintatilanteen

suhteen. Jos olemme lukinneet asenteemme ja energiankäyttömme tiettyä päämäärää palvelemaan, niin lähes automaattisesti valitsemme päivittäisessä elämässämme vaihtoehdon, joka tukee itse itseemme ohjelmoimaamme päämäärää.

Pitemmälle kehittyneet yksilöt ohjautuvat usein sisäsyntyisen tietoisuutensa, sisäisen näkökykynsä avulla omaa kehitystään tukeviin valintoihin lähes automaattisesti. Ne, joilla on kantapääkoulua käymättä, joutuvat hakemaan oppinsa sitten enemmän tai vähemmän tiedostamattomien valintojen kautta – etenkin jos ajatellaan asiaa karmavelan kasvattamisen kannalta.

Sanoisin kuitenkin, että mitä tiedostamattomampi ihminen on, sen syyntakeetomampi hän on valintojensa suhteen, vaikka olisi kuinka älykäs. Äly on vain työkalu, eikä sillä useinkaan saa mitään rakentavaa aikaan ilman hyviä käyttöohjeita eli kokemusperäistä viisautta.

Aina meillä ei siis ole kykyä keskittää kaikissa asioissa energiaamme kovin päämäärätietoisesti, ja tällöin joudumme valintatilanteissa koulumattomien tai kehittymättömien taipumustemme painostamaksi; tällaisia ovat mielihalut, erilaiset intohimot, addiktiokoukut jne. Tällöin suuntaa näyttää se puoli meissä, joka elää vielä kesyttämättömissä ominaisuuksissamme. Tällöin päätöksenteon epätarkkuus eli erottelukyvyn kehittymättömyys ajaa ihmisen virheellisiin valintoihin, jotka ovat kokemuksen pakon sanelemia. Jos ei olisi sisäistä pakkoa, joka ajaa ihmisiä näennäisesti järjettömiin valintavaihtoehtoihin, tuskin kukaan saisi tässä elämässä niin sanotusti karmalta selkäänsä.

Jokin sisässämme sanoo, että tuo tie on kuljettava. Mitä vahvempi on sisäinen tarve itseään toteuttaa, sen vähemmän tuon pakon kanssa voi neuvotella. Itseänsä kuunteleva ihminen valitsee aina oman tiensä, pitää oman päänsä, vaikka kuoro ympärillä sanoisi mitä tahansa. Tällainen päänsä pitäminen

voi olla hyvä tai huono asia persoonan perspektiivistä katsoen, mutta ihmisen sisäisen opintosuunnitelman kannalta ”kuten itse asian näen” on aina oikea valinta. Ihminen voi koettaa siirtää kohtaamista karman lain kanssa mutta ei tule välttymään siltä ennen kuin on kohdannut sen, mikä kuuluu kohdata. Se, mitä sitten kohdataan, on viime kädessä oman itsen kohtaamista tilanteessa, jota koetetaan välttää.

Emme voi tietää itsestämme ja nimenomaan omista ominaisuuksistamme yhtään mitään, ellemmme kohtaa itseämme ulkoisia, ennenkokemattomia asioita vasten. Vain sitä kautta voimme ajatella henkilökohtaista kasvua ja tietoisuutemme lisääntymistä, itsemme rikastamista. Kokemalla asioita, hyväksymällä ja ennen kaikkea kohtaamalla ennakkoluulottomasti haasteemme voimme kiivetä kehityksen tikapuita, jotka jokaisen kiipeämmämme askeleen jälkeen antavat meille laajemman näköalan ympäröivään maailmaan. Mutta ennen mahdollisuutta nähdä laajemmin ja sen jälkeen käyttää tuotta laajempaa näköalaa on askel seuraavalle puolalle jaksettava ottaa.

niin kauan, kun ei sattuman takana olevaa lainalaisuutta vielä tunneta. Historiaa taaksepäin tarkasteltuna sattumia tapahtui harva se päivä. Tänä osataan jo ymmärtää – etenkin tieteellis-teknologisen kehityksen kautta – aika pitkällekin meneviä asioiden ja tapahtumien syys-seuraus-suhteita.

Tapahtumaketjut osataan jo pilkkoa pienempiin osatekijöihin, joista sitten tiedetään, kuinka ne pääsääntöisesti vaikuttavat toisiinsa. Sattumat vähenevät päivä päivältä. Työkokemukseni puitteissa, tietojenkäsittelyn parissa vuosikymmeniä työskennelleenä voin sanoa, että mm. IT-teknologian riippuvuussuhteet eli IT-infrastruktuurit ovat lähes käsittämättömän laajoja, ja niissä pienpienet fyysiset ja loogiset komponentit vaikuttavat suuriin asiakokonaisuuksiin. Eri osa-alueiden riippuvuussuhteet täytyy tietää tarkasti, aina komponenttitasolle asti, jos haluaa ymmärtää järjestelmän lainalaisuuksia ja tietää miksi tapahtuu niin kuin tapahtuu.

Teosofisen seuran varhainen puheenjohtaja Annie Besant sanoi: ”*Ei ole olemassa mitään ns. ”sattumaa”;* jokainen tapahtuma

Puhutaan sattumasta; onko sattumaa?

On sanottu, että kaikki maailmankaikkeudessa on laskettavissa. Mutta kaikkiin mahdollisiin tilanteisiin ei ole vielä löydetty matemaattisia kaavoja. Sattumaa on niin kauan, kun ei ole selitystä. Mielestäni sattuma on selitys niin kauan, kun ei sattuman takana olevaa lainalaisuutta vielä tunneta.

Syy ja seurauksen laki ulottaa lonkeronsa joka kolkkaan. Tapahtuuko mitään ilman syytä? Mielestäni ei tapahdu. Puhutaan sattumasta; onko sattumaa? On sanottu, että kaikki maailmankaikkeudessa on laskettavissa. Mutta kaikkiin mahdollisiin tilanteisiin ei ole vielä löydetty matemaattisia kaavoja. Sattumaa on niin kauan, kun ei ole selitystä. Mielestäni sattuma on selitys

liittyä edeltävään syyhyensä ja vastaiseen seuraukseensa: kaikki ajatukset, teot, olosuhteet ovat syysuhteessa menneisyyteen ja vaikuttavat syinä tulevaisuuteen.”

Arkipäivän käytännöstä esimerkkinä seuraava kuvaus: Kun henkilö nostaa rahaa pankkiautomaatista, hän käyttää ohjelmallista käyttöliittymää, joka näkyy kuvaruudulla. Aluksi hän kirjoittaa tunnusluvun

ja lähettää sen tietoverkkoon OK-napin painalluksella. Tunnusluku kulkee valtavan fyysisen ja loogisen komponenttiketjun läpi, joka sisältää johtoja, piirilevyjä ja koodinpätkiä, päätyen lopulta tiettyyn keskustietokoneella olevaan ohjelmaan, joka on varsinaisesti rakennettu tilitapahtumien käsittelyä varten ja jossa suoritetaan tunnuksen tarkistus. Jos tunnus on väärä, ”pikakarman” iskee – ja syy-seuraus-lain mukaisesti tunnuksen korjauskehotus lähtee takaisin lähetyspisteeseen. Jos et tunnusta muista, niin muutaman yrityskerran jälkeen, jolloin sama toimintoketju toistuu, koko kortti nielaistaan koneen syövereihin. Tämä on ”karmallista” seuraamusta, siitä ettei ole huolehtinut asioistaan pienessä mittakaavassa. Vastaava analogia toimii kaikkialla elämässä, eri yhteyksissä.

Me luomme kokemuksen pakkomme luomalla omaa negatiivista tai positiivista karmaamme. Toisaalta karman toteutuminen ajaa meidät kokemaan asioita, jotka meidän on koettava oppiaksemme niihin kätkeytyvän opetuksen. Negatiivinen karma toimii näin tarpeellisena kehitysvastuksena, kun sen tuoman opetuksen tajuamme. Kaikki

ettavaan asiaan. Itseään tiedostavan ihminen usein jo tiedostaa haasteen oppimistapahtumaksi. Karmallisten haasteiden voittaminen luo vastaavasti sitä positiivista karmaa, joka ilmenee haasteiden voittamisen ja onnistumisen luomina hyvinä kokemuksina ja palkkioina.

Karman läksyt tulevat aina elämän kannalta vääristä valinnoista. Ne tulevat tässä tai tulevissa inkarnaatioissamme aina sen mukaan, missä ajassa ja paikassa meillä on kokonaisuuden kannalta hedelmällisin mahdollisuus kehittää itseämme tai tajunnallista kapasiteettiamme (”Minä olen”-tietoisuuden kehityskaari). Karman läksyt ovat päivittäisiä vastuksiamme. Ne ilmenevät hankalina ihmisinä, hankalina olosuhteina, työhaasteina, ihmissuhdehaasteina, sairauksina, onnettomuuksina – aina sen mukaisesti, missä meillä on jotain opittavaa. Yksi vaikeimpia haasteita on ehkä mieltää hankala ihminen karman läksynä tai opettajana, yrittää mieltää hänet henkilöksi, joka osoittaa sinulle heikot kohtasi ja joka siten myös toimii opettajanasi. Hankaluushan tulee siitä, ettemme halua heikkouksiamme nähdä, saatikka tuntea. Jos joku niistä

Negatiivinen karma toimii näin tarpeellisena kehitysvastuksena, kun sen tuoman opetuksen tajuamme. Kaikki kehitys vaatii aina vastusta vasten ponnistelua, oli kyseessä sitten fyysinen itsensä kehittäminen tai psykologisten valmiuksien kehittäminen. Ilman kehitysvastusta ei voi oikein ajatella kehittymistä tapahtuvan.

kehitys vaatii aina vastusta vasten ponnistelua, oli kyseessä sitten fyysinen itsensä kehittäminen tai psykologisten valmiuksien kehittäminen. Ilman kehitysvastusta ei voi oikein ajatella kehittymistä tapahtuvan. Karman läksy on aina koetehtävä, testi, kuinka selviydymme, mihin pisteeseen asti olemme itseämme kehittäneet suhteessa ko-

huomauttaa, provosoituminen on varmaa, elleimme ole kehittäneet itsessämme kykyä ottaa kritiikkiä vastaan ja ellei meissä ole sisäisesti kasvanut valmiutta yrittää ymmärtää itseämme eri tilanteissa. Kritiikki kyllä tulee aina siinä muodossa, jota me tarvitsemme. Itse asiassa elämä ikään kuin kääntää volyymin kovemmalle, jos emme vihjausta tahdo

ymmärtää. Jos sitten vielä olemme kovakorvaisia, tulee arvostelusta sitä äänekkäämpää – niin änekkästä kuin asian perille menon tarve vaatii. Tässäkin asiassa kannattaisi olla hereillä. Olet aina siinä tilanteessa, missä sinun kuuluukin olla. Et siinä tilanteessa muuten olisi itsesi kanssa.

Itse kasvoin alkoholin ja perheväkivallan värittämässä ympäristössä. Koin lapsena ja nuorena aikuisena vaikeutena ymmärtää elämän näennäistä järjettömyyttä ja kovuutta. Olin herkkä erilaisille tunneilmaisuille ja heikon itsetunnon omaavana otin helposti kaiken itseeni. En osannut suodattaa enkä käsitellä tilanteita, joissa kenttäkestävyyttäni testattiin.

Koulukiusaaminen on ollut viime aikoina paljon esillä. Tähän tilanteeseen myös itse ajauduin, eli olin lapsena myös koulukiusattu. Muistan hyvin, kuinka päivät olivat jatkuvaa painajaista. Itselläni ei ollut koskaan tarvetta kiusata ketään; olin tietysti mielessä sisäisesti yksinäinen, koska en tahtonut löytää hengenheimolaista, jonka kanssa jakaa ”sisävaruudellisia” tuntemuksiani.

Tietystä näkökulmasta käsin koulukiusaamisessa voisi nähdä ns. luonnollisen kanalaumaefektin, jossa poikkeava yksilö ”nokitaan hitaasti hengiltä”. Lasten ja nuorten maailmassa toimivat vielä paljolti vaistonvaraiset reaktiot, eli ihmisen eläimelliset ominaisuudet ovat pinnalla.

Koska en tuntenut mitään erityistä mielenkiintoa päivän juttuihin enkä tarvetta mihinkään ”esittämiseen”, jonka koin jotenkin vieraaksi itselleni, sain tästä tietysti ”oudon” maineen ja jouduin jatkuvasti julkisesti nolatuksi sekä kaiken mahdollisen höykytyksen kohteeksi. Tilanne ajautui niin lukkoon, etten pystynyt suoriutumaan enää koulutehtävistäni. Hukkaan meni useita hyödyllisiä vuosia, ja jouduinkin turvautumaan iltakoulujärjestelyihin aikuisiällä saadakseni jonkinmoiset lähtökohdat

elämälleni.

Jälkeenpäin tässä on herättänyt ajatuksia se, että jatkuvasti kuitenkin tungin niiden ihmisten seuraan, jotka tavalla tai toisella kohtelivat minua huonosti. Jokin sisäinen pakko haki revanssia. Sitä voisi kutsua vaikka kokemuksen pakoksi. Koin vahvasti, että ajaudun täysin toimimattomaan tilaan, ellen hyväksy ja opettele tiettyjä toiminnan kaavoja ja yleisiä pelisääntöjä. Jokin sisälläni ymmärsi, että minun on opittava voittamaan nämä tilanteet. Oli niin sanotusti otettava turpaan, että ymmärtäisi näiden kiusaamistilanteiden lainalaisuudet. Oli opittava ymmärtämään kiusanhenkieni mielenlaatu, että oppisin näkemään maailmaa heidän silmillään ja ajattelemaan heidän tavallaan. Kerta kerran jälkeen huomasin, että kun aloin ymmärtää, miten missäkin tilanteessa on toimittava ja miten erilaisiin ”heittoihin” on vastattava, tajusin löytäneeni avaimen pois painajaisesta.

Toisaalta koin myös sisäistä ylpeyttä ja kiusaajieni halveksuntaa siitä, ”etteivät nuo muut kykene tajuamaan pätkääkään siitä, mitä itse koen tajuavani”. En vain osannut silloin myydä sitä, mitä koin tajuavani. Piti siis sitten ulkoisten nöyryytysten kautta opetella oikeat ”myyntipuheet”. Kun tajusin, että koko touhu perustuu psykologiselle pelaamiselle, opin sitä kautta myös puolustamaan itseäni.

Sen myötä, tilanne tilanteen jälkeen aloin saada omaa elämäni haltuun. Aloin nähdä ihmisten toiminnan taakse ja ymmärtää heidän motiiveitaan. Koin, että tätä karma halusi minulle opettaa, vaikken sitä miksikään karmaksi silloin tajunnutkaan. Voin sanoa, että se kesti aina aikuisikään asti. Eräs kuori oli kuitenkin puhkaistava, että sain näköalaa toisentyypisille tajunnantasoille enkä jäänyt ikään kuin vain oman ”taivasteluni” vangiksi. Opin toisin sanoen pelin henkeä, joka ei luontaisesti alkuun tuntunut istuvan meikäläisen pirtaan.

Jälkeenpäin ajatellen oli koettava oppia näkemään maailma myös sen silmin, joka oli omasta näkövinkkelistäni ”paha”. Oli ymmärrettävä tuon ”pahan” tai ”haasteellisen” tilanteen syntysanat eli tajuttava, mistä se nousee ja mitä sille voi tehdä.

Mieleeni tulee toinen tapahtuma, jossa elämä ikään kuin halusi kouluttaa minua erään tapahtumaketjun kautta. En koskaan ollut niin paljon kiinnostunut urheilusta, että olisin voinut ajatella itseäni valmentajana, vaikka erilaisia kuntopuolen aktiviteetteja harrastelinkin useamman kerran viikossa tuohon aikaan. Minua ei ihmisesä tuolloin kiinnostanut, uiko tai juoksiko joku sekunnin kymmenyksiä tai sadasosia kovempaa kuin toinen. Mielestäni sillä ei voitu mitata ihmisenä olemista, mielestäni se oli täysin teennäinen ja turha mittari siihen tarpeeseen. Jouduin kuitenkin tarkistamaan myöhemmin kantaani.

Eräs nuoruudenystäväni, joka oli nuorena lahjakas kilpaurheilija, aloitti totaalisen painostuksen 80-luvun alkupuolella, että ryhtyisin juniorivalmentajaksi. Ilmoitin moneen otteeseen, ettei kiinnosta. Mutta mies oli käsittämättömän peräänantamaton ja joutui melkein köysissä raahaaman meikäläisen paikalle. Sille tielle sitten jäin. Entisestä koulukiusatusta tuli nuorisohjaaja.

Voin sanoa, että nuo lähes 15 vuotta, jotka toimin uintiopettajana ja nuorten uintivalmentajana, olivat minulle itselleni voimakasta henkilökohtaista vuorovaikutuksen ja kasvun aikaa. Aloin ymmärtää itsensä mittaamisen periaatteita. Ymmärsin, mikä määrä työtä on tehtävä ja mitä itsekuuria vaatii noiden sekunnin kymmenysten ja sadasosien pudottaminen. Ymmärsin, kuinka kasvu ja kehitys vaativat kärsivällisyyttä ja mielenlujuutta, kykyä ymmärtää itsensä kokonaisvaltaisesti toimivana fyysisenä koneena, kykyä keskittää energia yhteen päämäärään ja pitää se lukittuna tuohon päämäärään vuosien ajan. Tajusin, kuinka

henkisesti vapautuneemmat urheilijat saivat sisäiset voimavaransa helpommin käyttöön ja pystyivät hyödyntämään harjoituksella viritettyä konettaan kokonaisvaltaisemmin kuin varautuneemmat ja vähemmän itsetuottamusta omaavat, jotka olivat harjoitelleet yhtä lailla tai olivat ehkä fyysisesti jopa voimakkaampia. Tein vuosia kahta työtä, joista toisesta sain korvauksena uuden näkökulman elämääni.

Yritin aluksi pullikoida henkilökohtaista kasvutapahtumaani vastaan, mutta olosuhteet eivät antaneet periksi. Onneksi näin kävi, koska jälkeenpäin ajatellen olen muuttunut oikeastaan toiseksi ihmiseksi. Mielestäni en olisi asettanut itseäni kasvupaineelle alttiiksi, elleivät nuo kehitystekijät olisi astuneet eteeni kehottaen astumaan eteenpäin. Jokin sisällä sanoi, että mene ja koe ja opi.

Ennen pidin omista ajatuksistani ja omasta teoreettisesta turvapaikastani, josta käsin mielelläni kyllä kommentoin ja annoin ymmärtää ajattelukykyäni. En mielelläni nähnyt tarvetta hypätä myrskyn silmään; sivusta katsominen oli mukavampaa. Mutta sitten minut vedettiin mukaan oikeastaan itseltäni kysymättä asioihin, joissa jouduin ihan oikeasti testaamaan hienoja teorioitani ihmisen henkisestä kasvusta. Minua viisaampi päätti puolestani.

Elämässäni tapahtuneista suuntaa muuttavista tapahtumista, joista edellä vain pari esimerkkiä ja joihin katson henkilökohtaisen karmani vaikuttaneen, voisin sanoa että olen sitä kautta löytänyt dharmani eli elämänsuunnitelmani.

Karma sovittaa tekemme viisaasti ja varmasti ja yleensä aina niiden ihmisten kautta, jotka elämässämme kohtaamme. Siksi on tärkeää suhtautua kaikkiin kohtaamisiini kunnioituksella, koska ei voi tietää kuinka tärkeitä viestiä kohtaamamme ihminen on meille tuomassa – viestiä, josta meidän on oppimme ammennettava. Jos emme opitta-

vaa kohtaamisesta ymmärrä, yleensä tähän on syynä ylenkatseellinen asenteemme. Ennen seuraavaa mahdollisuuttamme oppia kyseinen asia voimme hukata pitkiäkin ajanjaksoja ja näin estää omaa kehitystämme.

Sveitsiläinen kirjailija Irma Weisen valottaa kirjassaan *Rakkaus – elämäntaito* sitä, kuinka jokainen vastuusta pakeneminen ja selvittämättä jätetty elämäntilanne on renkaiden takomista ”epäonnen ketjuun”. Ihminen, joka pakenee jatkuvasti hankalaksi kokemastaan tilanteesta, vie itsensä ja sel-

miä, energialatauksia, jotka muokkaavat ihmiskunnan tulevaisuutta laajemmassa mittakaavassa. Mitä vähemmän itseämme tiedostamme, sen epätarkempaa on työstämismme, ja täten muokkaamme tulevat olosuhteemme kykyjemme mukaan. Vain kokemalla asioita ja voittamalla vastuksia menee kehityksen vaatimus perille. Ihmiset ovat yleensä subjektiivisen maailmankuvansa, henkilökohtaisen kokemusmaailmansa vankeja, mikä on helposti nähtävissä kaiken vastakkainasettelun ja mustavalkoisuuden keskellä. Tällöin karma myös toimii maa-

Sveitsiläinen kirjailija Irma Weisen valottaa kirjassaan *Rakkaus – elämäntaito* sitä, kuinka jokainen vastuusta pakeneminen ja selvittämättä jätetty elämäntilanne on renkaiden takomista ”epäonnen ketjuun”. Ihminen, joka pakenee jatkuvasti hankalaksi kokemastaan tilanteesta, vie itsensä ja selvittämättömät ristiriitansa mukanaan, minne sitten meneekin, eikä pääse irti karman tuomasta haasteesta ennen kuin on sen suostunut itsessään kohtaamaan ja selvittämään.

vittämättömät ristiriitansa mukanaan, minne sitten meneekin, eikä pääse irti karman tuomasta haasteesta ennen kuin on sen suostunut itsessään kohtaamaan ja selvittämään. Näin siis Irma Weisen.

Ihminen ei oikein tahdo tunnistaa luovaa kykyään, voisi myös sanoa ”jumaluutta” itsessään. Tietämättä kuka on ja mitä luo hän luo väärillä valinnoilla kehityspaineita ja niihin johtavia olosuhteita omalle tielleen niin kauan kuin niitä tarvitsee.

Kun alamme tiedostaa luovaa voimaamme – tarkoitan luovuudella nyt kykyämme muokata omaa elämäämme – sitä voi sanoa todelliseksi luovuudeksi. Ymmärrämme, että olemme itse savikimpaleita, joita joko itsetietoisesti tai tiedostamatta muokkaamme oman tulevaisuutemme olosuhteiksi.

Itsetietoinen muokkaus saa aikaan parhaimmillaan mestariteoksia, sankarielä-

ilmankuvan laajentajana omalta osaltaan kohti objektiivisuutta, siis kykyä asettua myös toisen ihmisen asemaan ja ymmärtää hänen kokemusmaailmaansa, jos ihmisellä vain on kykyä ottaa tuo laajenemisen kannalta tärkeä opetus vastaan. Muussa tapauksessa sama näytelmä toistuu toistumistaan, kunnes joskus on järjen astuttava jäärapäisyyden yli.

Negatiivisen karman kerääminen

Mikä sitten tuottaa meille negatiivista karmaa? Me ihmiset olemme suuressa määrässä besserwissereitä, jotka ajattelukykynsä löytäneenä helposti ovat tietävinään kaiken. Tässä kaikkitietävässä vaiheessamme helposti lähdemme etsimään epäkohtia ympäröivästä maailmasta, koska itse tiedämme paremmin. Tiedämmekin usein oman elämämme kannalta, mutta toinen ihminen ei

ole me, eivätkä toisten olosuhteet ole meidän olosuhteitamme.

Tuossa tilanteessa kun näemme näennäisiä järjettömyyksiä tapahtuvan, on vanhojen viisaiden opetusten mukaisesti viisasta vain katsoa ja ymmärtää mitä tapahtuu ja miksi. Se mikä tapahtuu, tapahtuu siksi, että usein tietämättömyyden paine purkautuu ja sen täytyy purkautua konkreettisesti käsin kosketeltavaksi kaikkien ymmärtämäksi järjettömyydeksi, valitettavan usein myös absurdien tapahtumien kautta.

Tietämättömyyden seurauksen on noustava pintaan, näkyville, että siitä tullaan tietoiseksi, että se voidaan ymmärtää ja sitä kautta käsitellä. Jos tuollaista tapahtumaa menee ennenaikaisesti säätelemään tietämättömänä ja hyvää tarkoittavana, ei asian kokonaisvaltaisen ymmärtämisen kannalta oikeaa oivaltamista pääse syntymään, ja sama tilanne on koettava taas uudelleen.

Se, joka ymmärtämättömyyttään yrittää kokonaissuunnitelman mukaista tapahtumaa oikaista, saa olla karmansa puitteissa sitä uudelleen selvittämässä ennen pitkää ("avulias Aatu" -efekti).

Jos on viisautta vaikuttaa tapahtumien kulkuun, silloin on toimittava Nasaretin viisaan mukaisesti ja sanottava: se jolla on korvat, hän kuulkoon. Jos niitä korvia on

mikään ei pysäytä ihmismassojen kehitystarvetta, jos sen täytyy kulkea kantapäähän koulun kautta. Silloin on viisainta antaa tapahtua sen, minkä täytyy tapahtua. Silloin myös toteutuu kokemisen pakko (kollektiivisessä mielessä kollektiivinen karma). Oman elämämme eväät määräävät kehityksemme suuntaa, ja tuosta suunnasta on oppi haettava. Jokaisella on tiensä ja samaan päämäärään pääsee useita reittejä. Jos joku on jäänyt pelkojensa vangiksi ja koettaa voittaa pelkonsa muita alistamalla, saattaa hän tulla luoneeksi omakätisesti ihmishirviöitä, jotka hän karmallisesti joutuu kohtaamaan omassa tulevaisuudessaan. Kohtaaminen on sitten edellisen suhteen mukaista laadullisesti, mutta ennen kaikkea se on kasvutapahtuma.

Emme pääse tekojamme pakoon, emme pääse ajatuksiamme pakoon. Kaikki se energia, mitä itsestämme lähetämme, palaa takaisin laatunsa mukaisesti. Tuo energia, jonka sitten tulevaisuudessa kohtaamme, vaatii meitä kokemaan itsensä. Se on tekojemme heijastus. Siinä juuri on meidän kasvumahdollisuutemme. Ei siinä, että olemme itseksemme latentissa tilassa, vaan siinä, että kohtaamme. Vuorovaikutus on ainoa mahdollisuus kehittyä.

Täällä materian maailmassa olemme

Kaikki se energia, mitä itsestämme
lähetämme, palaa takaisin laatunsa mukaisesti.
Tuo energia, jonka sitten tulevaisuudessa kohtaamme, vaatii
meitä kokemaan itsensä. Se on tekojemme heijastus.
Siinä juuri on meidän kasvumahdollisuutemme.
Ei siinä, että olemme itseksemme latentissa tilassa,
vaan siinä, että kohtaamme. Vuorovaikutus on ainoa mahdollisuus
kehittyä.

riittävästi, voidaan järjettömyydet pysäyttää. Jos korvia taas ei ole riittävästi, niin

sidottuja kohtalotovereihimme. Meidän tehtävämme on löytää vuorovaikutuksesta

olennainen, se mistä rikastumme, ei käytää vuorovaikutusta vain kulutushyödykkeenä.

Voidaan ajatella, että karma kertyy henkilökohtaisen onnen tavoittelusta. Niin kauan kuin ajatellaan onnen olevan riippuvaista vain ulkoisista seikoista, teemme kaikkemme, että voimme riippua onnesamme noiden ulkoisten olosuhteiden vallitessa. Toimintamme tietysti saattaa aiheuttaa ristiriitoja ympäristömme kanssa, riippuen onnen käsitteemme laadusta, ja kun runnomme oman onnemme toisten onnen edelle, on karmavelkamme valmis.

”Onnea ei voi metsästä eikä onnea voi omistaa, onnellinen voi vain olla”, sanoo vanha viisaus Thorwald Dethlefsenin suulla. Onni on olotila; onni elää siellä, missä ihmiset ovat päässeet sovintoon maailman kanssa. Dethlefsen toteaa vielä, että *”Kohdalon iskut ja sairaudet ovat lähes poikkeuksetta toteutumattomien oppimisprosessiemme seurannaisvaikutuksia. Joka ei halua oppia, kärsii”* ja jatkaa: *”Kärsimys huolehtii ihmisten onneksi siitä, etteivät he ainiaaksi eksy harhateille eivätkä lopeta etsimistä. Kärsimys on aina kiertotie – mutta kuitenkin tie.”* Onni siis on viime kädessä asennekysymys, kuten koko elämä.

Oppimisprosessissa, karmallisen vastuksen kohdatessamme, tulisi meidän aina ymmärtää, ettei maailmassa ole ongelmia, vaan me projisoimme itsestämme ongelmat maailmaan. Näemme oman sisäisen ongelmamme ulkoisessa kohtaamisessa tai tapahtumassa. Se on ongelma siksi, ettemme osaa tuota asiaa tai tapahtumaa käsitellä. Emme osaa suhtautua siihen. Prosessointikyky ei riitä. Meillä ei ole kykyä analysoida provosoitumatta tapahtumaa, vaan liitämme siihen ulkoa opitun tunnereaktion, jonka vallassa koemme erilaatuista kärsimystä riippuen kohtaamastamme asiasta. Tällaisia kärsimystä tuottavia tilanteita tulee kaikille muodossa tai toisessa; ne ovat vain erilaatuisia kulloisestakin kehitystasosta riippuen.

Jos ajatellaan kollektiivista ja yksilöllistä karmaa, niin mitä enemmän ihminen elää yleisen asennemaailman ehdoilla, yleisesti hyväksytyjen säännösten puitteissa, sen vaikeampaa on hyväksyä poikkeamia. Poikkeamat ovat tässä tapauksessa nimenomaan kehitysvastuuksia, joita joutuu mahdollisesti kohtaamaan. Yleinen mielipide hyväksytyine kirjoittamattomine sääntöineen vaikuttaa kaikkiin yhteisön asukkeihin omalla painoarvolla rajoittavasti; se myös toisaalta turvaa yhteisön vakautta. Jos yleinen asennemaailma on kovin ahdas, alkaa vaatimus sen kehittämiseksi nousta sisältäpäin, ja kärsimystä tuottavat vastavoimat alkavat nostaa päätään.

Kehitykselle on annettava tilaa tai se padottuna ennen pitkää pyyhkii kaiken tieltään, hallitsemattomasti. Yhteiskuntien ajautuessa näin kriisiin voidaan tässäkin tapauksessa puhua kokemisen pakosta.

Ihmisen olisi hyvä oppia olemaan ihmisen etukenossa oman kehityssuunnitelmansa suhteen niin pienessä kuin suuressa mittakaavassa, välttääkseen padottujen ja pois suljettujen oppiläksyjen kertaantumisen omassa elämässään. Vain muutos on pysyvää, ja ainoa järkevältä tuntuva vaihtoehto yksilön ja yhteisöjen kannalta on suunnata eteenpäin ja mielellään ylöspäin. Tarkoitin tässä suuntaamisessa aina hetkessä tapahtuvaa valintatilannetta. Jokaisessa elämämme hetkessä on aina kehityksemme kannalta muutoksen mahdollisuus. Siksi meitä kehoitetaan olemaan hereillä, että tietoisesti tajuaisimme sen suunnan ja sen valinnan mahdollisuuden, joka vie meitä kohti nousevaa kehityskaarta. Näin myös vältämme elämän töytäisyä, jotka meitä muuten tuuppaavat kohti elämän lakien kannalta oikeaa kurssia – aina sitä voimallisemmin, mitä enemmän olemme suoralta tieltä poikenneet.

Sairaudet karman sanantuojina pitäisi ymmärtää meitä kohtaavina neuvonantajina. Sairauksien kautta meidän tulisi oppia

tuntemaan virheelliset elämänlakien vastaiset tapamme ja tottumuksemme. Sairaudet ovat seurausta, niin kuin vanha viisaus sanoo, tietämättömyydestä. Ihmistä ja luomakuntaa hallitsevat elämän lait, jotka ovat aina ihmisen tutkimuksia edellä, koska ne aina ovat. Jos emme kunnioita noita lakeja ajatuksissamme, asenteissamme ja teoissamme, saamme siitä vastaavat seuraukset ajallaan, kullekin laatunsa mukaan.

Mutta elämää meidän tietenkin tulee tutkia. Paras tulos tältä kentältä saadaan, kun tutkimusvälineenä käytetään omaa itseä. Tällöin mittarina toimii kokemusperäinen tieto. Kaikkea ei tietenkään tarvitse pohjia myöten koluta. Kokemusperäinen tieto on se *gnosis* eli tieto, jota ei kukaan voi kumota; se on jotain jonka me itsessämme tiedämme todeksi.

Karma kulkee käsi kädessä täydellistymisen idean kanssa. ”*Tulkaa täydelliseksi kuten teidän taivaallinen isänne on täydellinen.*” Ilman karman kulkuamme korjaavaa oikaisua emme täydellistymissuunnitelmasta selviäisi. Karma on aina meidän kehityksemme palvelija, ja korkeammassa itsessämme olemme karman toteutumisen hyväksyneet. Se on meidän ainoa mahdollisuutemme kehittyä. Kovissa ihmiskohtaloissa saatetaan maksaa pitkän aikavälin karmavelkaa kerralla pois. Oma valintamme on sekin; näin uskon ja olen ymmärtänyt. Meidän on puhdistuttava, jos aiomme päästä korkeammille olemisen tasoille. Kuinka kauan matkamme kestää, siitä saamme itse päättää. Se on meidän valintamme vapaus.

Keskeneräinen, puhdistumaton ei voi täydellisyyttä ymmärtää. Siksi kaikki epäpuhtaus meissä myös on katoavaisuuden lain alaista. Se ei voi saavuttaa korkeinta, koska ei voi sitä ymmärtää, koska se on sitonut itsensä katoaviin arvoihin. Me olemme tajuntamme, tietoisuutemme. Se tekee meistä tiedostavia ihmisolentoja. Se on meissä puhdistettava.

Kun idea tai ajatus, johon samaistumme, askartelee pinnan katoavissa vahtokuplissa, katoaa samaistumisemme samalla kun samaistumisemme kohteen aika tulee kadota ja kun ei meillä ole mitään eteenpäin, ylöspäin vietävää.

Jos samaistamme ajatuksemme ja tietoisuutemme arvoihin, jotka ovat ikuisuudesta kotoisin, samaistumme katoamattomiin arvoihin ja olemme sidoksissa elämänvoimiin, jotka kuljettavat meitä kohti katoamattomuutta ja suuren elämän työtoveruutta. Kuljemme kohti korkeampia olemassaolon muotoja, koska olemme vapaaehtoisesti siihen sitoutuneet.

Kyky vaihtaa näkökulmaa on keskeinen menestystekijä myös syy-seuraus-suhteiden pyörytyksessä. Haasteiden kasaantuessa on hyvä selviytymiskeino vaihtaa näkökulma myrskynsilmäperspektiivistä ylätasoon perspektiiviin, jolloin näköala laajenee. Asioiden suhteellinen mittakaava alkaa selkiintyä ja auttaa näkemään tuon karmallisen kohtaamisen välttämättömänä osana valinnoista johtuvaa tapahtumaketjua. Sammakoperspektiivimme estää meitä näkemästä ja ymmärtämästä laajempia kokonaisuuksia, joihin saumattomasti liitymme.

Vanhat sanalaskut sisältävät paljon kätettyä viisautta, kuten ”Metsä vastaa niin kuin sinne huudetaan”. Tämä on hyvä ymmärtää. Kaikki mitä laitamme liikkeelle, sen me satona korjaamme laadullisesti samanlaisena kun olemme sen liikkeelle lähettäneet, aktion ja reaktion lain mukaisesti. Tänä aikana, kun ihmiskunta etsii uutta suuntaa ja kansakunnat uutta sisältöä elämänsä, on tärkeää oivaltaa rauhallisuuden merkitys ja pyrkiä olemaan provosoimatta ja provosoitumatta. Ihmiset eivät läheskään aina ymmärrä, millaisia energioita ajattelemattomuudessaan liikkeelle laittavat ja mitä joutuvat sitten karmana niittämään omassa huomispäivässään.

Pekka Ervastin ja monien muiden henkis-

ten opettajien näkemys on, että ihmiskunta voi pelastaa itsensä vain tietoisuuden kehittymisen tai valaistumisen kautta. Puhutaan Kristus-tietoisuuden vastaanottamisesta. Tämä tarkoittaa käytännössä tietoisuuden kehittymistä ja yleisen veljeyden käsitteen tajuamista. Karmallisten vastusten kautta ihmiset kehittävät kykyään anteeksiantoon, mielen hillintään, suuttumattomuuteen jne., joita ominaisuuksia ihminen voi muun muassa vuorisaarnassa esiintuotujen käytännön psykologisten harjoitusten kautta itsessään kehittää. Ne osaltaan mahdollistavat korkeampien humanien käsitteiden maastouttamista päivittäiseen elämään ja kanssakäymiseen. Nämä sitten heijastuvat

ihmisarvoisempana elämänlaatuna koko yhteiskunnallisessa elämässä vaikuttaen yhteiskunnallisen arvomaailman rakentumiseen ja yleisen mielipiteen kehittymiseen.

”Kerätkää aarteita taivaaseen eikä maan päälle.” Omaksumalla arvoja, jotka eivät ole ajan hampaan syötävissä, edesautamme omaa kehitystämme ja myös tulevien inkarnaatioittemme olosuhteita.

Kuten Eino Leino Hymyilevässä Apollossa sanoo, ”*Min verran meissä on lempeä, sen verran meissä on ijäistä, sen verran meistä myös jäljelle jää kun päättyvi päivä tää.*”

Eräs mestari on sanonut: ”En ole tullut terveitä parantamaan, vaan sairaita.” Uskonnollinen elämä on aina ollut siinä, että se on pelastanut ihmisen sisäisestä sairaudesta, vapauttanut hänen sielunsa disharmonisesta tilasta. Ja mikä siitä on ollut seurauksena? Kaksi vaihtoehtoista asiaa. Todellisesti uskonnollinen ihminen tultuaan sielullisesti terveeksi on tullut ruumiillisesti terveeksi myös. Jos ei heti, niin vähitellen. Sairaus on hänen ruumiistaankin poistunut. Hänen ruumiinsa on ihmeellisellä tavalla vahvistunut. Se on muuttunut, tullut terveeksi. Tämä on toinen mahdollisuus.

Toinen mahdollisuus on se, että ihminen tullessaan sisäisesti terveeksi, on huomannut ruumiinsa ylen heikoksi. Hänen ruumiissaan on esim. orgaaninen vika, tai se on muuten niin heikko, ettei ole ajateltavissa koskaan täydellistä ruumiillista terveyttä. Tuo uskonnollisesti uudestisyntynyt ihminen jää siis edelleen ruumiillisesti sairaaksi, vaikka hänen sielunsa on terve. Mikä silloin on ero hänen sairautensa ja jonkun tietämättömän ihmisen sairauden välillä? Ero on siinä, että herännyt ihminen kantaa sairautensa mielellään. Hän ottaa sen vastaan Jumalalta. ”Jumala tahtoo, että minä olen tällä tavalla heikko ja sairas, se on minun karmani, minun ristini”, hän sanoo. Hän on iloinen keskellä sairautta. Se on hänelle onnen lähde. Hän kiittää siitä Jumalaa.

Pekka Ervast. Ajatuksen ja käden parantava voima

Ruusu-Ristin kesäkurssit

Jyväskylässä, Aittokalliontie 3. 2. - 7. 7.2010

Kirjana Pekka Ervastin: Laki vaiko evankeliumi.

Pe. klo 19.00 Tervetuloilaisuus

Päiväohjelma la. - ke.

Klo. 9.00-11.00 Aamupuheenvuorot

Klo. 11.00-13.00 Lounas

Klo. 13.00- 15.00 Alustus ja keskustelu.

Alustukset:

La. Mikael 1. luku

Su. Wäinämö 2. luku

Yleisöesitelmät klo 19.00 La. ja Su.

Ma. Ilmarinen 3. luku

Johtajalle kysymykset: Ma klo 19.00

Ti. Jousimies 4. luku

Tiistaina ilta rannalla.

Ke. Kylväjä 5 luku

Päätöstilaisuus keskiviikkona klo 15.00

Kesäkurssiruokailu Jyväskylässä 2.7.-7.7.2010

Kesäkurssipaikalla on tarjolla perjantai-iltana tervetulokahvit, jotka talo tarjoaa, ja lauantaista keskiviikkoon on saatavilla kasvislounas ja päiväkahvit omakustannushintaan:

- Kasvislounas jälkiruokineen 7 euroa/päivä/hlö
- Päiväkahvit leivonnaisineen 2 euroa/päivä/hlö
- Jos osallistut ruokailuihin ja kahvitukseen kaikkina päivinä, hinta on yhteensä 45 euroa/hlö.

Ruokahuollosta huolehtii vanha tuttu emäntämme Ritva Lehtonen. Hän toivoo saavansa ruokailijoiden lukumääristä tietoa pari viikkoa ennen tilaisuutta, joten jos olet tulossa ja haluat osallistua ruokailuun, niin

- ilmoittaudu 17.6.2010 mennessä Terttu Wiiole: 040-579 5730 tai terttu.wiio@kotikone.fi
- ilmoittautuessasi mainitse, minä päivinä osallistut
- ilmoita samalla myös mahdolliset toivomukset erikoisruokavaliosta

Maksut ruokailuista suoritetaan käteisellä paikan päällä.

Kiitos jo etukäteen ja tervetuloa Jyväskylään kesäkurssille!

Jyväskylän ryhmä/Ilmarisen veljet

Työvoimaopiston majoitushinnat:

Kahden hengen huone 210,00 €/ hlö viisi yötä+ aamupalat

Yhden hengen huone 254,00 €/hlö ” ” ” ” ”

Perjantaina 2.7 klo 8.00 - 20.00 Päivystysajan jälkeen ei voi majoittua.

Poikkeavista tilanteista sovitaan etukäteen.

Myös lyhempiä aikoja voi majoittua.

Maksu suoritetaan käteisellä saapumisen yhteydessä. (Pankkikortti ei käy maksuvälineenä.)

Sitovat varaukset tulee tehdä 11.6 mennessä.

Yhteystiedot:

Työvoimaopisto, Salmirannantie 8, 40520 Jyväskylä.

Puhelin: 01060 43920 tai 01060 40099

Sähköposti: tyovoimaopisto@tem.fi

Näkökulmia jälleensynty- miseen ja karman lakiin

Antti Savinainen

1. Johdanto

Voidaan perustellusti väittää, että jälleensyntyminen ja karman laki ovat tärkeimpiä modernin teosofian ja antroposofian esittämistä opeista. Usein kyllä sanotaan, että ne eivät ole mitään uutta, koska onhan niitä opetettu idän uskonnoissa, buddhalaisuudessa ja hindulaisuudessa, vuosituhansien ajan. Kuitenkin teosofia toi jälleensyntymisen tulkintaan jotakin uutta: jälleensyntyminen nähdään positiivisena asiana, ihmisen kehityksen mahdollistajana. Perinteiset tulkinnat idässä taas näkevät jälleensyntymisen jonkinlaisena kahleena, josta ihmisen tulee vapautua. Tähän pyrkii erityisesti buddhalainen arhatin tie; bodhisattva-buddhalaisuus taas tulee erittäin lähelle teosofista tulkintaa.

Aihe on tavattoman kiinnostava mutta samalla haastava. Herääkin kysymys: Mistä voi saada luotettavaa tietoa? Teosofian vastaus on, että aina on ollut viisaita, joilla on ollut omakohtaista tietoa elämän ja kuoleman mysteereistä. Ongelmana on siis vain tunnistaa nämä viisaat! Tässä suhteessa olen päätenyt siihen, että jälleensyntymisen ja karman lain suhteen luotettavia lähteitä ovat H.P. Blavatsky (HPB) ja Viisauden Mestarien kirjeet sekä itselleni merkittävien tietäjä Pekka Ervast (PE). Pidän myös Rudolf Steineria tärkeänä tietolähteenä.

Tarkastelen ensin yleispiirteittäin jälleensyntymisen prosessia. Sen jälkeen käsittelen karmaa, sen toimintaa ja joitakin esimerkkejä siitä. Lopuksi tarkastelen suhtautumista aikaisempiin elämiin ja karmaan.

2. Yleiskuva jälleensyntymisen prosessista

Kuolemanjälkeinen elämä

Teosofian mukaan ihminen voidaan hahmottaa kolminaisena tai seitsenkertaisena olentona. Myös muunlaisia hahmotuksia tunnetaan. Kuolevainen persoonallisuutemme koostuu fyysis-eetterisestä ruumiista ja astraalis-mentaalista sielusta, kun taas kuolematon meissä sisältyy henkeemme. Kuolemassa jätämme fyysis-eetterisen verhomme ja elämme sielunmaailmassa aluksi karkeampien tunteiden alueella ja myöhemmin puhdistuneen tunteen alueella. Siellä ihminen käy läpi elämänsä lopusta alkuun ja kohtaa persoonallisuutensa alemman puolen. Puhdistusta seuraa lopulta toinen kuolema, joka on porttina persoonalliseen taivaaseen, alemman järjen eli manaksen maailmaan. Siellä ihminen elää elämänsä uudelleen alusta loppuun ja saa onnensa maljan ääriään myöten täyteen. Tämä taivas on aktiivista meditaatiota, jossa hän rakentaa itsensä uudelleen korkeimpien ihan-teittensa mukaiseksi.

Taivaselämä huipentuu persoonallisen tajunnan yhtymiseen korkeampaan minään, jonka ihminen kuolemassa menetti. Yhteys korkeampaan minään säilyy kuolemassa vain siinä määrin, kuin se on elämän aikana syntynyt. Jos ihminen ei ole elämänsä aikana kokenut korkeampaa minäänsä, hän ei pysy enää tässä vaiheessa tajuisena, vaan persoonallinen tajunta haihtuu. Menneen elämän henkiset saavutukset liitetään elämän Kul-taiseen kirjaan yhdeksi sivuksi, osaksi ylempää manasta, joka näin kehittyy elämien myötä. Taivastilan huipulla on mahdollista tutkia menneitä elämiä henkiseltä kannalta ja nähdä ja suunnitella tuleviakin elämiä.

Ihminen näkee, mihin hän on henkisenä olentona päässyt ja mikä taival hänellä on vielä edessään kohti täydellistä ihmistä. Hän näkee selvästi täydellisen ihmisen ihanteen ja haluaa syntyä uudelleen, jotta voisi kasvaa tätä ihannetta kohti. Paluu uuteen elämään uutena persoonallisuutena voi alkaa.

Mikä tai kuka jälleensyntyy?

Persoonallinen minuutemme eli sielumme on kuolevainen, kuten edellisestä selityksestäkin käy ilmi. Se vaihtuu inkarnaatiosta toiseen, eli persoonallisuutemme ei jälleensynny. Syntykö sitten korkeampi minämme, henkinen olemuspuolemme? Ei synny sekään ennen kuin saavutamme todellisen vihkimyksen; vasta sitten voimme sanoa, että korkeampi minä on varsinaisesti syntynyt eli yhtynyt alempaan minäämme. (Tietenkin jo ennen vihkimystä on mahdollista tuoda korkeampaa minuutta päivätaujuiseen elämään.) HPB antaa selityksen, jonka mukaan korkeampi minä ikään kuin kasvattaa uuden oksan eli persoonallisuuden. Tätä vastaa Jeesuksen antama vertauskuva: ”Minä olen viinipuu, te olette oksat”. Korkeampi minä vastaa persoonallisuuksien luomasta karmasta. Onkin sanottu, että se on aineeseen ristiinnaulittu. Kukin persoonallisuus on heijastus korkeammasta minästä, joka ei yhteen persoonallisuuteen tyhjene. Edellä sanotusta voidaan päätellä, että seuraava elämä ei ole edellisen elämän suoraa jatkoa.

Buddhan mukaan uuden persoonallisuuden muodostavat *skandhat*, edellisten elämien karmalliset tulokset, jotka säilyvät siemeninä tulevan inkarnaation varalle. Voi siis sanoa, että Buddhan mukaan vain vanha karma (tai osa siitä) inkarnoituu. Inkarnoituminen lakkaa, kun vanha karma on voitettu. Perinteisesti on ajateltu, että buddhalaisuudessa ei puhuta ihmisen kehittyvästä

kuolemattomasta minuudesta; ilmeisesti Buddha itse ei asiasta suoraan opettanut. Toisaalta buddhalaisuuteen kuuluu opetus buddha-luonnosta, joka piilee jokaisessa: siihen sisältyy buddhuuden siemen. Tämä käsitys on lähellä esoteerisen kristinuskon opetusta mystisestä Kristuksesta ja teosofian opetusta ihmisen ylemmästä kolminaisuudesta.

Jälleensyntymismuisti ja aikaisempien elämien tutkiminen

Kaikki tapahtumat, sisäiset ja ulkoiset, tallentuvat maailmojen muistiin eli *akashaan*. Tämä on kaksinainen: alempi muisti, astraalivalo, joka sisältää sekä hyvän että pahan, ja luonnon korkeampi muisti, varsinaiset akaashiset aikakirjat eli elämän kirja, joka sisältää vain kaiken hyvän. Alemman akashan lukeminen on vaikeaa ja vaarallista. Vaikeaa siksi, että on hankala tietää, mihin tietyt kuvat liittyvät; voisi sanoa että astraalivalon tietojärjestelmästä puuttuu kunnollinen indeksointi.

Luotettava tapa jälleensyntymismuistiin perustuu siis elämän kirjan lukemiseen. Se vaatii PE:n mukaan sitä, että ihminen nousee korkeamman minuutensa tajuntaan. Siinä tajunnassa ei ole mitään pahaa, vain kaikki hyvä ja henkiset saavutukset ovat siihen tallentuneet. Sitten tästä korkeammasta tajunnasta päin on laskeuduttava astraalivaloon ja luotava menneisyys uudelleen. Ihminen voi ennen korkeamman minän tajunnan saavuttamistakin saada näkyjä, unia ja vaikutelmia menneistä elämästään. On myös mahdollista, että joku korkea olento auttaa totuuden etsijää näkemään jotakin menneisyydestään. Näin PE mainitsee itse saaneensa tietää, että ihminen on jälleensyntyvä olento: Mestari näytti hänelle tämän uudestisyntymiskokemuksen jälkeen. Teosofi A.P. Sinnett kysyi eräässä kirjees-

sään Mestari Kut Humilta (KH), pystyykö hän katsomaan elävien henkilöiden entisiin elämiin ja voisiko hän kertoa joitakin yksityiskohtia Sinnettin omista entisistä elämisistä. KH vastasi: ”Ikävä kyllä pystyvät muuttamat meistä siihen; minä en puolestani välitä harjoittaa sitä”. PE:n mielestä siihen ei ilman muuta ole oikeutta; se vaatii lupaa korkeammalta minältä.

Katsotaan vielä jälleensyntymisopin suhdetta kristinuskoon yleiskatsauksen päätteeksi.

Jälleensyntymisoppi ja kristinusko: kirkolliskokous 553

Jälleensyntymistä ei nykyisissä perinteisen kristinuskon versioissa opeteta. Gnostilaisissa virtauksissa kuten kataarien keskuudessa sitä kyllä opetettiin, mutta katolinen inkvisitio tuhosi heidät ainakin ulkoisesta maailmasta. Miksi sitten tieto jälleensyntymisestä hävisi kristinuskosta? (Joitakin viitteitä siitä on kyllä jäänyt Raamattuun.) Siihen on ulkoiset historialliset syyt kirkolliskokouksissa, joissa äänestettiin kristinuskon dogmeista, mutta asialle on myös okkultiset syynsä. Itämäinen jälleensyntymisoppi ei antanut ihmisen persoonalliselle minälle suurta arvoa; lisäksi buddhalaisuudessa korkeamman minänkin olemassaolo kielletään, kuten edellä tuli esille. PE sanookin, että jälleensyntymisoppi hävisi länsimailta tai paremminkin muuttui esoteeriseksi opiksi siksi, että ihmisen persoonallinen minä saisi sille kuuluvan aseman: se on tärkeä ja kehitykselle välttämätön.

PE ja muutkin teosofit puhuvat usein sitä, kuinka Konstantinopolin kirkolliskokouksessa vuonna 553 päätettiin, ettei jälleensyntymistä ole. Tätä kantaa ovat jotkut teologit hämmästellleet ja onkin sanottava, että teosofit ovat hieman asiassa erehtyneet. Kokouksen julistama anateema eli kirkon

kirous kuuluu Sven Krohnin mukaan seuraavasti (teoksessa *Ydinihminen*):

”Jos joku kannattaa väitettä sielun tarunomaisesta pre-eksistenssistä ja siitä seuraavaa väitettä kauheasta takaisintulosta [kreikaksi apokastasis, voidaan kääntää myös ilmaisulla restauraatio eli entisöityminen], hän olkoon kirottu.”

Lainauksessa on oleellista, miten *takaisintulo* (Sven Krohnin käännös) ymmärretään. Teologien käyttämä tulkinta näyttää olevan kaikkien olioiden alkuperäiseen tilaan saattaminen. Ortodoksisessa kirkossa on elänyt epävirallisena oppi kaikkien pelastumisesta kirkolliskokouksen päätöksestä huolimatta. Olen kuullut sanottavan, että sitä ei voi kirkossa opettaa, mutta sitä voidaan toivoa ja rukoilla. Siis kristillisissä piireissä lainaus ei viittaa lainkaan jälleensyntymisoppiin vaan alkuperäiseen (puhtaaseen) tilaan saattamiseen. Vaikuttaa siltä, että Konstantinopolissa ei otettu kantaa jälleensyntymiseen; ainakin teologien tulkinta näyttää olevan tällainen. Toki siellä estettiin myös jälleensyntyminen, koska sielun pre-eksistenssi on sen välttämätön vaikkakaan ei riittävä ehto.

3. Karmasta ja sen toiminnasta

Karma esitetään teosofiassa syyn ja seurauksen lakina. Se on hyvä laki, joka takaa, ettei mikään henkinen ponnistus mene hukkaan. Usein karma esitetään niin, että se olisi sokean luonnonlain tajuton voima. PE esittää asiaan toisen näkökulman: karma on itse maailman järki ja sen salaisuus on yhtä absoluutin kanssa. Toisaalta teosofiassa puhutaan *lipikoista*, karman herroista, jotka huolehtivat karman toteutumisesta. Tähän karman toteutumiseen osallistuvat monet olentojoukot. Meillä kaikilla lienee kokemusta ns. huonoista (ja tietysti hyvistä!) sattumuksista: joskus voi ajatella, että miksi valitsinkin juuri tuon reitin, joka johti ikä-

vään ”yhteensattumaan”. PE mainitsee, että joku henkiolento voi suggestiivisesti ohjata ihmisen askelia tiettyyn tilanteeseen, jotta karma toteutuisi. Ihmisen oma korkeampi minäkin voi vaikuttaa persoonallisuuteen tällä tavalla. Myös luonnonhengillä on oma roolinsa karman toteuttajina: he esimerkiksi muovailevat syntyvän lapsen eetteriruumiin vanhan karman mukaiseksi.

Karma toteutuu olemisen kaikilla eri tasoilla ja ihmiselämässä yksilön, ryhmän, kansan ja koko maailman tasolla. Voi vain kuvitella millainen monimuuttujaongelma kaikkien näiden tasojen karmallinen yhteensovittaminen on! Tästä näkökulmasta vaikuttaa uskottavalta Steinerin esittämä ajatus siitä, että ihminen voi jossakin tilanteessa joutua osalliseksi karmasta, joka ei hänelle kuulu. Tässä tapauksessa hän saa jossakin toisessa elämässä karmallisen tasoituksen. Toisaalta voi ajatella, että tällaisestakin tapauksessa ihminen kantoi osansa jostakin joukkokarmasta.

Karma ja sairaudet

Joillakin sairauksilla voi olla karmallinen tausta, vaikka kaikki sairaudet eivät johdukaan edellisten elämien syistä. Tässä ”syyllä” ja ”johtumisella” ei tarkoiteta lääketieteellisiä syitä. Sairauksilla on luonnollisesti lääketieteelliset syynsä, jotka liittyvät geneettiseen perimään, ympäristötekijöihin ja elintapoihin. Joidenkin sairauksien biokemiallisia mekanismeja tunnetaan hyvinkin tarkkaan. Tässä artikkelissa ei mitenkään pyritä kiistämään näiden selitysten oikeellisuutta; karmallinen ”syy” voi kuitenkin ilmetä kunkin henkilön yksilöllisessä alttudessa sairastua johonkin tiettyyn sairauteen.

PE käsittelee sairauksien karmaa kirjassaan *Karma ja sairaudet*. Hän ottaa esimerkin hypnotismin harjoittamisesta. Se

vaikuttaa varsin viattomalta, mutta hypnotismi voi syyttää tahdon valtaan toisten yli ja silloin se on jo mustaa magiaa. Sillä ihminen valmistaa kovia kärsimyksiä itselleen. PE esittää kaksi mahdollista karmallista taustaa syöville: ihminen on käyttänyt valtaa väärin toiseen ihmiseen ollessaan kotityranni, julma hallitsija tai muu ihmisten piinaaja. Toinen syy periytyy Atlantikselta asti: hän on voinut harjoittaa sukupuolimagiaa, jota on käyttänyt toisten lumoamiseen. Karma voi tulla paljon myöhemmin, jolloin ihminen on jo vapautunut sukupuolimagian harjoittamisesta; karma on jäänyt vielä sovittamatta. Ilmeisesti mainitut syyt olivat tulleet esille PE:n omissa okkulttisissa tutkimuksissa. Muitakin karmallisia syitä lienee erilaisten syöpien taustalla; ihmiskunnan tai kansan joukkokarma voisi hyvinkin olla tällainen syy.

Diabeteksessa ihminen haima ei eritä riittävästi insuliinia, minkä johdosta soke-riaineenvaihdunta häiriintyy. Taudin karmallinen tausta voi PE:n mukaan olla liian voimakas katkeruus jossakin aikaisemmassa elämässä. Tämä katkeruus on uppoutunut tunneruumiista eetteriruumiiseen ja jäänyt sinne karmallisena siemenenä vaikuttamaan. Ihminen on jo voinut voittaa taipumuksen katkeruuteen, mutta katkeruuden karma ei ole vielä tyhjentynyt. Ihmisen sielun ja ruumiin välillä on siis hyvin läheinen vastaavuus.

PE:n aikana oli yleinen keuhkotauti (ilmeisesti hän tarkoitti tällä tuberkuloosia), jonka okkulttinen tausta vahvistaa edellä kuvattua analogiaa, yleisemmin vastaavuuksien lakia. PE:n mukaan keuhkotaudin sielullinen syy on kiihkomielisessä idealismissa, jossa tasapaino järjen ja tunteen välillä on päässyt järkkymään. Se voi johtaa fanaattisuuteen, ruumiin halveksuntaan ja jopa itsensä kiduttamiseen, joka keskiajalla oli varsin yleistä. PE sanookin, että se johti

Euroopassa miltei keuhkotautiepidemiaan.

PE mainitsee myös, että ”heikkojen hermojen” ja yleisemminkin mielenterveyden järkkymisen taustalla on materialistinen elämäntapa ja -käytäntö. Näyttää siltä, että materialistinen maailmankatsamus on tieteen voittokulun myötä PE:n ajoista edelleen vahvistunut, samoin käytännöllinen materialismi, jota länsimäisen elämäntapa pitkälle edustaa.

Steinerin karmatutkimuksia

Rudolf Steiner puhui viime vuosisadan alusta alkaen jälleensyntymisestä ja karmaista yleisellä tasolla. Varsinaiset karmaesitelmät hän piti viimeisinä elinvuosinaan; niissä hän tarkasteli useiden yksilöllisyyksien inkarnaatioita. Monet näistä olivat hänen aikansa tunnettuja henkilöitä, osa Steinerin henkilökohtaisesti tuntemia. Esitän seuraavassa joitakin poimintoja Steinerin jälleensyntymistä koskevista opetuksista.

Voisi ajatella, että esimerkiksi jossakin elämässään matemaattisesti lahjakas henkilö olisi matemaattisesti lahjakas myös seuraavassa elämässä. Kyky ikään kuin vain kehittyisi eteenpäin. Steinerin mukaan tämä on erehdystä: ulkoiset kyvyt eivät periydy sellaisenaan seuraaviin elämiin, ne tulevat esiin muuntuneessa muodossa. Itse asiassa lahjakas matemaatikko on seuraavassa elämässä huono matemaatikko. Tällä voivat lohduttautua monet, jolle matemaatiikka on ollut koulussa vaikeaa. Poikkeuksen tästä säännöstä tekee matemaatikko, joka kuolee nuorena. Tässä tapauksessa hänen matemaattinen lahjakkuutensa ei päässyt täyteen kukkaan. Seuraavassa elämässä hän sitten voi jatkaa kykynsä kehittämistä eteenpäin.

Steiner toteaa, että ihmisen sisäisestä kutsumuksesta nouseva ammatti ja siinä kehitetyt kyvyt ja taipumukset siirtyvät seuraavaan elämään siten, että ne muovaavat ihmisen

fyysis-etteristä olemusta. Esimerkiksi matemaatiikan taito voi siten näkyä esimerkiksi näön erityisenä kehittymisenä. Kielellisesti lahjakkaan ihmisen kyky ei sekään periydy mutta mahdollistaa objektiivisemmän arvostelukyvyn myöhemmissä elämässä.

Steiner esittää säännön, jonka mukaan ihmiset inkarnoituvat ryhminä. Tämä on tietysti luonteva ajatus, koska kuinka muuten karmalliset tilit yksilöiden välillä voisivat tasoittua? Elämä kuoleman ja uudelleen syntymisen välillä on huomattavasti pidempi; siellä on mahdollista olla kosketuksissa eri rytmisissä kulkevien ihmisten kanssa, mutta ei maan päällä. Joka tapauksessa aikalaisuudella on tärkeä sisäinen merkitys inkarnaatiosta toiseen. Ehkä tämä vielä korostuu henkisiin liikkeisiin kuuluvien ihmisten kohdalla.

Steiner antaa varsin merkillisen tiedon uneen liittyen: joka kerta nukkuessamme käymme läpi kaikki menneet inkarnaatiomme ensimmäisen minän ilmenemiseen asti! Kaiken menneisyydessä kokemamme kanssa tulemme sitten aamulla takaisin nykyiseen persoonallisuuteemme. Tälle en ole löytänyt muualta vahvistusta.

4. Lopuksi

Teosofeina uskomme jälleensyntymiseen. Miksi meidän sitten pitäisi tietää aikaisemmista elämistämme? Ei meidän tarvitsekaan tietää. Mitä väliä sillä, on olemmeko olleet faaraoita vai torikauppiaita? Persoonallisuuttamme toki hivेलisi saada tietää jotakin hienoa menneisyydestämme. Ja kuitenkin vain sillä on merkitystä, mitä olemme henkisinä, sisäisinä ihmisinä.

Kuinka karmaan pitäisi sitten suhtautua? Kuinka karman voisi voittaa? Persoonallisuus meissä hieman pelkää karmaa, koska tiedämme, että se voi merkitä kärsimyksiä.

Karmalla on helposti vivahde jostakin ikävistä, jota emme oikeastaan haluaisi omalle kohdalle sattuvan. Kenties karman voisi nähdä ystävänä, joka voi auttaa meitä luopumaan itsekkyydestämme. Siihen vain ei ole kovin helppo päästä, koska persoonallisen onnen kaipuu on syvällä meissä. Tässä on hyvä muistaa PE:n opetus, jonka mukaan karmaa ei välttämättä tarvitse kärsimällä ta-

sapainottaa. Voimme voittaa karman kiinnittämällä huomiomme hyvään, tuomalla rakkautta maailmaan. Tämä on sopusoinnussa Buddhan mietelauseen kanssa, joka mielestäni sisältää karman voittamisen neuvot hyvin kauniilla tavalla:

”Luopua kaikista pahoista teoista, aikaansaada kaikkea hyvää, puhdistaa sydämensä – tämä on Buddhain ainainen ohje.”

Lähteitä

- Barker, A.T. (1933). Viisauden Mestarien kirjeitä. Filosofiset ja tietopuoliset opetukset ym. Mystica.
- Blavatsky, H.P. (1954). Teosofian avain. Ruusu-Risti.
- Ervast, Pekka (1979). Karma ja sairaudet. Ruusu-Ristin kirjallisuusseura ry.
- Ervast, Pekka (1990). Jälleensyntyminen mysteereitä. Ruusu-Ristin kirjallisuusseura ry.
- Ervast, Pekka (2003). Elämää kuoleman jälkeen. Ruusu-Ristin kirjallisuusseura ry.
- Krohn, Sven (1989). Ydinihminen. Arator.
- Rinpoche, Khenchen Thrangu. Buddhaluonto ja buddhuus mahayanan ja vajrayanan näkökulmasta.
- Intenet <<http://www.nic.fi/~sherab/buddhaluonto.htm>>. Sivulla vierailtu 23.7.2008.
- Steiner, Rudolf (1994). Kohtalon yhteyksiä I. Suomen Antroposofinen liitto.
- Steiner, Rudolf (2005). Kohtalon yhteyksiä, osa II. Suomen Antroposofinen liitto.
- Steiner, Rudolf (2006). Kohtalon yhteyksiä, osa IV. Suomen Antroposofinen liitto.

Artikkeli on aikaisemmin julkaistu Teosofi-lehdessä 1/2009.

Hunnun takaa: pentagrammi

Sauli Siekkinen

Pentagrammi tulee kreikan sanasta *pentagrammon*, joka tarkoittaa ”viittä linjaa”. Jokainen noista viidestä linjasta katkaisee kaksi muuta tarkalleen kultaisen leikkauksen pisteissä. Pentagrammista voidaan löytää myös viisi teräväkärkistä ja viisi tylppäkärkistä kolmiota, joissa kaikissa pitkän sivun suhde lyhyeen noudattaa kultaisen leikkauksen suhdetta. Ensimmäiset pentagrammit löytyvät Sumerista ja Kreikasta. Sumerissa pentagrammi tarkoitti kirjainmerkkiä *ub*, joka voidaan kääntää ”nurkaksi”, ”kulmaksi”, ”koloksi”, ”pieneksi huoneeksi”, ”reiäksi” tai ”ansaksi”. Sen merkitys oli lähes sama kuin myöhemmin pythagoralaisilla, joilla pentagrammi muistutti pentemykhoksesta. *Pentemykhos* (”viisi kammiota”) tarkoittaa paikkaa Tartaroksessa (manalassa), jonne suljettiin titaaneista vanhin Ofion (”käärme”) seuralaistensa kanssa, jotta Kronos pystyi luomaan järjestelmällisen maailmankaikkeuden. Kaaosta edustava Ofion on kuitenkin ikuinen eikä häntä voi tuhota. Siksi hänet suljettiin paikkaan maailmankaikkeuden ulkopuolelle. Zeus sinetöi Tartaroksen lukot raudalla ja Poseidon pronssilla, mikä tarkoitti Ofionin karkottamista taivaankannen (eetteri, Zeuksen elementti) ja alkuveden ulkopuolelle. Tuo kaaos pääsee kosketukseen näkyvän kaikkeuden kanssa *mychoksen* eli kraatterin kautta. Tämän kraatterin kautta kreikkalaisen taruston sankarit laskeutuivat manalaan saamaan viisautta, jota eivät voineet löytää tästä maailmasta.

Pentagrammeja Stanislas de Guaitan teoksesta *La Clef de la Magie Noire* (1897)

Pythagoralaiset käyttivät pentagrammista nimeä *Hygieia* (kreik. υγιεια) kreikkalaisen terveyden jumalattaren mukaan. He pitivät pentagrammi sen geometrinen ominaisuuksien vuoksi matemaattisesti täydellisenä kuviona. Uuspythagoralaiset ja myöhemmät maagikot yhdistivät pentagrammin viiteen elementtiin ja kirjoittivat sen kärkiin viisi kreikkalaista kirjainta υ , γ , ι , ϵ , α . Cornelius Agrippa selittää kirjaimet seuraavasti: ”udor” (vesi, joka yleisemmin kirjoitetaan muotoon ”hydor”), ”ge” (maa, sanasta ”gaia”), ”idea” (eetteri), ”eile” (tuli, joskin ”eile” tarkoittaa tulen ominaisuutta kuumuutta) ja ”aer” (ilma). Eliphas Levi erotti kärki ylöspäin ja kärki alaspäin olevan pentagrammin toisistaan. Hänelle viimeksi mainittu oli pahuuden symboli: ”Käännetty pentagrammi, jonka kaksi kärkeä osoittavat ylöspäin, on pahan symboli ja vetää puoleensa pahuuden voimia koska se kääntää pääläelleen asioiden oikean järjestyksen ja todistaa materian vallasta hengen yli. Se on himon vuohi hyökkäävässä sarviensa kanssa kohti taivaita, merkki, jonka vihityt hylkäävät.” (*Transcendental Magic*,

its Doctrine and Ritual, 1855). ”Pitäkäämme viisisakarainen tähti aina ylöspäin, ylin kolmio osoittamassa kohti taivasta, koska se on viisauden istuin, ja jos tuo kuvio käännetään ylösalaisin, seurauksena on luonnottomuus ja pahuus.” (Franz Hartmann, *Magic, White and Black*, 1895).

Kristityt mystikot ovat käyttäneet pentagrammia ihmisen viiden aistin symbolina. Tuolloin sen kärkiin kirjoitetaan kirjaimet S, A, L, V ja S, jotka muodostavat sanan *salus* (terveys). Keskiajalla ”pentalpha” symboloi Kristuksen viittä haavaa ja sitä käytettiin suojelemaan noidilta ja demoneilta. Arthur-legendoissa pentagrammi esiintyy yhden Pyöreän Pöydän ritarin, Sir Gawainin kilvessä. 1200-luvun runoteos *Sir Gawain ja Vihreä Ritari* kertoo kaikilla pentagrammin viidellä kärjellä olevan viisi merkitystä: viisi aistia, viisi sormeja, Kristuksen viisi haavaa, neitsyt Marian viisi ilonaihetta (Marian ilmestys, Kristuksen syntymä, ylösnousemus ja taivaaseenastuminen sekä neitsyt Marian taivaaseenastuminen) ja ritariuden viisi hyvettä (anteliaisuus, veljeys, puhtaus, kohteliaisuus ja myötätunto).

Mitä pinistä puutteistamme lukua,
me olemme kaikki tähtien sukua.

V. A. Koskenniemi

SAKSITTUA

Helsingin Sanomat 2.4.2010

KIRJAT

Jonas Gardell: Jeesuksesta (Om Jesus)
Suom. Torsti Lehtinen
Johnny Kniga. 437 s. 35 €

Jumalan valtakunta on maan päällä

Jonas Gardell tarkastelee Jeesusta myös historiallisena henkilönä

Jeesus lienee vieläkin maailman tunnetuin ja kiistellyin hahmo. Ihmeteot, neitseellinen syntyminen ja kuolleista herääminen kohottavat hänet muiden yläpuolelle. Ihmeellisintä ja ihailtavinta Jeesuksessa kuitenkin oli se, että hän pystyi rakastamaan ja antamaan anteeksi ihmisille, jotka häpäisivät ja kohtelivat häntä julmemmin kuin ketään on koskaan kohdeltu.

Monet ovatkin pohtineet, mikä Jeesuksessa on totta ja mikä tarua. Onko Jeesus todellinen historiallinen henkilö vai mielikuvituksen luoma vertauskuvallinen hahmo?

Kirjailija Jonas Gardell jatkaa ja kehittää näitä pohdiskeluja. Hän tarkastelee Jeesusta sekä historiallisena että vertauskuvallisena henkilönä.

Historiallisesta Jeesuksesta on vähän varmaa tietoa. Yksi syy on se, että Raamatun evankeliumit esittävät Jeesuksesta ristiriitaisia väitteitä. Lisäksi kristinuskon eri suuntaukset tulkitsevat Jeesusta omista lähtökohdistaan.

Raamatun ristiriitaisuuksista ja uskonoppien erimielisyyksistä tultiin tietoiseksi jo 1800-luvulla, jolloin David Friedrich Strauss julkaisi ensimmäisen tieteellisen kartoituksen Raamatun ristiriitaisuuksista ja epäjohdonmukaisuuksista. Gardell ei saakaan historiallisesta Jeesuksesta kovin paljon uutta irti.

Kiintoisia ja avartavia ovat Gardellin tulkinnat Jeesuksen opeista ja huomio siitä, että Jeesus muuttui jo alkukristittyjen käsissä lähes täydelliseksi vastakohtakseen.

Jeesus toi mukanaan myös taivaan valtakunnan. Gardellin mielestä Jeesuksen ydinsanoma olikin, että Jumalan valtakunta on täällä ihmisten keskellä ja että jokainen ihminen voi löytää sisimmästään Jumalan pojan.

Jeesuksen suuruus oli hänen kyvyssään rakastaa ja antaa anteeksi väärin tehneille. Tässä hän sanoutui irti Vanhan testamentin kosta janoavasta Jumalasta, joka armotta kidutti ja koetteli alamaisiaan.

Ylhäältä taivaasta hallitseva Jumala kohteli ihmisiä niin julmasti, koska häneltä puuttui inhimillisyys ja omakohtainen kokemus ihmisenä olemisen taakasta. Jeesus pystyi eläytymään ja samastumaan inhimilliseen kärsimykseen juuri siksi, että hän laskeutui maan päälle, otti ihmisen hahmon ja kärsi ristinkuoleman.

Jeesus toi mukanaan myös taivaan valtakunnan. Gardellin mielestä Jeesuksen ydinsanoma olikin, että Jumalan valtakunta on täällä ihmisten keskellä ja että jokainen ihminen voi löytää sisimmästään Jumalan pojan.

Jeesus samastetaan usein lapseen, ja hän totesikin, että vain lapsen kaltaiset pääsevät Jumalan valtakuntaan. Lapsi on avoimuuden ja uuden alun vertauskuva. Aikuisuuden opitut ennakkoluulot ja dogmit estävät huomaamasta kaikkialla olevaa ihmeellistä Jumalan valtakuntaa.

Gardellin mukaan Jumalan valtakunta tarkoittaaakin panteistista jumaluutta, joka elää niin ihmisissä ja eläimissä kuin kivissä ja kannoissakin.

Kohta Jeesuksen kuoltua hänestä tehtiin käskyjä ja tuomioita jakeleva kuningasten kuningas. Jumalan valtakunta ei löytynyt maan päältä, se siirrettiin haamaan tulevaisuuteen, jota ei ole tullut.

Jumalan valtakunnan tilalle alettiin rakentaa kirkkoja, joista jokainen yritti selittää Jeesuksen opetuksia omaksi edukseen. Valtapyrkimykset syrjäyttivät rakkaudensanomana.

Tämän päivän armottoman individualistisen kilpailun, uskonsotien, luonnon-

katastrofien ja muiden tuhoavien mulistusten keskellä Gardell ei näe muuta toivoa kuin palaamisen Jeesuksen alkupe räiseen julistukseen ristiriidat sovittavasta ja kaikki yhdistävästä Jumalan valtakunnasta.

Pekka Wahlstedt

PALVELUKORTTI

Uusi tilaus / Tilauksen peruutus

Nimi

Katuosoite

Postitoimipaikka

Puhelinnumero

Tilauksen maksaja / Osoitteenmuutos / /2010 alkaen
Haluan, että lähetätte minulle lisää tietoa järjestöstänne

Nimi

Katuosoite

Postitoimipaikka

Puhelinnumero

Rausu-Risti/Lehti
Merimiehenkatu 31
00150 HELSINKI

Kirje-
posti-
merkki

90 vuoden takaa

Ruusu-Risti -järjestön 90-juhlavuoden kunniaksi julkaisemme tänä vuonna kirjoituksia Tietäjä-lehdistä vuodelta 1920.

Sydämen sivistys

Luin äsken sadun eräästä peikosta, joka tahtoi tulla ihmiseksi. Se peikko oli tavallinen satujen peikko, valon arka, puoleksi eläin, puoleksi ihminen, ilkeä, julma, kostonhaluinen. Mutta yhdessä suhteessa erosi hän muista peikoista: hän ei vihannut ihmisiä kuten toiset, vaan sisimmässään hän kadehti heitä ja halusi tulla ihmisen laiseksi. Tämä hänen halunsa oli niin suuri, että hän ei enää viihtynyt toveriensa luona, vaan samoili metsiä ja mielti alituisen keinon tavalla tulla toisten peikkojen vihaaman ja kadehtiman ihmisen laiseksi. - Kerran tämän ikävänsä ajamana sattui hän ihmisten läheisyyteen ja kuuli erään vanhan miehen opettavan pientä poikaa: ”Se on ihminen, joka ajattelee muiden parasta, ei vain omaansa. Se ainoastaan ansaitsee ihmisen nimeä, joka auttaa ja palvelee toisia.” Silloin peikko iloissaan riensi miettimään kuulemaansa: Nythän hän oli saanut tietää ihmiseksi-tulemisensa salaisuuden.

Satu kertoo sitten, miten tuo peikko rupesi käytännössä toteuttamaan kuulemansa tietoa, auttaa ja palvella, ja ihmeekseen huomasi vähitellen tulevansa - ihmiseksi.

Me, jotka kutsumme itseämme ihmisiksi, olemmeko sitä todellakin? Juolahtaako mieleemme, että ihmisen arvoa kantavina emme saa olla itsekkäitä s. o. ajatella vain omia halujamme ja pyytemme, omaa hyvinvointiamme. Eläimissä ja kasveissa ilmenee sieluelämä itsepuolustamis- ja itsekkäisyys-vaistona. Mutta me olemme korkeammalla kuin eläimet, jotka eivät osaa eroittaa pahaa hyvästä. Me olemme tietoisia pahasta ja hyvästä ja senvuoksi vaaditaan meiltä enemmän, vaaditaan sydämen sivistystä. Mitä sitten on tuo sydämen sivistys? Se on myötätuntoa kanssa-ihmisiä kohtaan, hienotunteisuutta toisten ihmisten tunteisiin ja ajatuksiin nähden, avuliaisuutta ja anteeksiantoa. Me ihmiset vaeltuessamme täällä elämässä pukimme ja töykimme toisiimme tahtomattamme. Sydämeltään sivistynyt ihminen koettaa etsiä syytä näennäisesti töykeään käytöksemme ja koettaa ymmärtää. Kaikki me olemme ymmärtämyksen tarpeessa, kaikilla meillä on sydämessämme hento olento, joka odottaa ystävällisyyttä ja iloista kohtelua toiselta. Voi olla että jonakin hetkenä olemme kuin tienristikossa, kulkeako katkeruuden kukkien peittämää vai ystävällisen hymyilyn sulostuttamaa tietä, ja sinusta, ystävä, ehkä riippuu, min-

kä tien valitsemme. Ole siis ystävällinen ja anteeksiantavainen lähimmäisesi virheisiin nähden, kaikilla meillä on vikansa.

Kun Jeesus kaksituhatta vuotta sitten antoi ihmeelliset käskynsä oppilailleen pani Hän erikoisesti painoa ihmisen sisäiselle elämälle, ajatuksille ja tunteille. Siihen asti olivat Mooseksen käskyt ulkonaisen elämän suhteen olleet siveellisenä mittanuorana ihmisen elämässä. Mutta Mestari sanoi: te tiedätte sanotuksi vanhoille - - -, mutta minä sanon teille - - -! Kaikki tiedämme nuo Hänen käskynsä: ei suuttua sydämessä, ei himoita sydämessä, ei vääryyttä puhua, ei olla pahaa vastaan - vaan rakastaa ja antaa kaikille anteeksi. Siitä on nyt kaksituhatta vuotta, kun Hän käskynsä antoi, ja yhä vielä ne ovat oudot ihmisten elämässä. Mutta nyt on tullut aika ottaa Hänen ihanat käskynsä eläväiksi elämässä. Nyt vaatii aika Jeesuksen elämän ymmärryksen omistamista. Se on ainoa, joka voi täyttää ihmisten sydämen kaipuun: Se on ainoa oikea sivistys, se on sydämen sivistystä.

Siihen ei tarvita oppineisuutta eikä suurta tietoa, vaan kaikki olemme tilaisuudessa tulemaan siitä osalliseksi. Sydämen sivistys on koettaa toteuttaa Mestarin ihmeellisiä käskyjä elämässä, ja se merkitsee vallankumousta elämäntavoissa, ajatuksissa ja tunteissa. ”Rakasta”, se tahtoo sanoa palvele ja uhraa! Nyt juuri tarvitaan uhrautumisen- ja palvelemisen halua. Varsinkin me, jotka mielellämme lukeudumme niiden joukkoon, jotka toivovat jumala-viisauden levenemistä ihmisten kesken, me pitäkäämme huoli, että koetamme elää Jeesuksen käskyjen mukaan. Ja joka teistä tahtoo suurin olla, hän olkoon kaikkien palvelija. Onko rohkeutta teosofilla osoittaa sitä elämässään? Kasvattakaamme siis itsessämme palvelemishalua ja hienotunteisuutta toisia ihmisiä kohtaan. Koti-elämässä ensimmäisenä se esille tulkoon niitä kohtaan, jotka tuntevat meidät niin hyveinemme kuin vikoinemme: Rakkaus velvoittaa. Tuntiessasi Mestarin rakkauden täyttävän olemukseksi sanoo se: mene maailmaan ja osoita muille sitä mitä itse omistat. Voitko rauhassa istua ajatellen omaa kehitystäsi ja kasvamisiasi, kun niin monet ympärilläsi hapuilevat eivätkä tiedä mitä hapuilevat. Rakasta - siis uhraa ja palvele, kehitä niitä tunteita niin suureksi, että voit auttaa Mestariasi kehitystyössään ihmiskunnan hyväksi levittämällä jumala-viisautta ympäristösi.

Onko rohkeutta teosofilla tehdä työtä Mestarin suunnitelman toteuttamiseksi ja uhrata mukavuutensa, aikansa, voimansa ja ujoutensa Hänen palvelukseensa. L. B.

(Käskyt esitetään selvästi ja, kuten uskon, oikeassa hengessä Pekka Ervastian kirjassa *Jeesuksen salakoulu*, josta toinen painos vastikään on ilmestynyt.)

Epigrammeja

V. A. Koskenniemi

Sydän

Älä unhota omaa kykyäs käyttää,
kun Onnetar sinulle selkensä näyttää

*

Kenen ovelle onni kolkuttaa,
pian velkojat vieraikseen hän saa.

*

Sen tietä onnekas tähti johtaa,
jalon vastustajan ken varhain kohtaa.

*

Ah, usein onnemme kuin lintu on:
sen läsnäolo vasta huomataan,
kun pois jo pyrähti se piilostaan.

*

Sinun maksettava on takaisin aina
joka onnen hetki ja otettu laina.

*